

Logika a pan Poděbradský

V australských "Hlasech" z 11.8.1981 byl otištěn článek A. Poděbradského, v němž polemizuje s mým článkem o ruských legích. Snaží se "zdiskreditovat" moji kvalifikaci. Píše, že z mého psaní je zřejmé, že jsem "v armádě asi nikdy nesloužil ve vyšší funkci" a že jsem "nebyl v žádné akci", která by mi "pomohla ocenit účinek lodních anebo pevnostních děl, a na rozdíl od těch, kterými disponovala pozemní armáda."

Je známo, že demagog namísto věcné kritiky se ohání nelogičnostími, tvrdí, co nemůže dokázat, používá irrelevantní a argumentum ad hominem -- osobně útočí na člověka s jehož argumenty se nedovede věcně vypořádat. Kdyby se pan Poděbradský trochu zamyslel, musil by si uvědomit, že to, co píše o mně, mohl klidně napsat o Masarykovi a Benešovi. Pokud je mi známo, nebyli ani vojáci. Naproti tomu Masarykův syn Jan sloužil v rakouské armádě během let 1915-1918 a byl vyznamenán železným křížem. Co na tom záleží? Nic! S výjimkou vojenských diktatur v nichž rozhodují vojáci, v jiných režimech politická rozhodnutí dělají političtí činitelé, kterými byli Masaryk a Beneš. Ze známé trojice pouze Milan R. Štefánik byl důstojníkem a ten s mnoha

Masarykovými rozhodnutími nesouhlasil. S názory a činy francouzského důstojníka a občana Štefánika můžeme či nemusíme souhlasit. Žijeme přece ve svobodném světě! Je ale známo, že když v lednu a únoru 1918 Masaryk se vzepřel přání francouzské vlády a nechtěl převést legie ani na rumunskou frontu ani na Don, kde už za podpory Spojenců organizovali generálové Kornilov a Alexejev protibolševickou akci, Štefánik hrozil, že sám pojede do Ruska a že vezme armádu do svých rukou."

Pan Poděbradský srovnává situace v Čechách a Maďarsku v 19-ém století a ve Francii po vojenské porážce v roce 1940 s nesrovnatelně rozdílnou situací v Rusku v r. 1918. Je to podobné tomu, když někdo srovnává pomeranče s jablky. Dokazuje to

nejenom neznalost historie, ale i nedostatek schopnosti logicky myslet. Dále, kdyby si pan Poděbradský přečetl knihu Cestou našeho odboje" od generála Jaroslava Červinky, který, mimochodem, sloužil v legiích ve vyšší funkci", byl přímým účastníkem událostí a podal svoje svědectví", věděl by, že v březnu 1918 čs. legie v Rusku byly zásobeny velmi dobře. Podle inspektora záložních československých vojsk, Červinky, měly zásoby postačující na celou cestu do Vladivostoku. Dále, Masaryk dostal peníze na vydržování legií od Francouzů a Angličanů, o čemž ale Červinka nevěděl.

Jak by potom neměly zásoby na cestu do Moskvy?

V demokraciích rozhodnutí zda se má bojovat či nebojovat nedělají vojáci. Byl to tedy nevoják a prezident Beneš, který se rozhodl kapitulovat v září 1938. V den Mnichova si vyžádali u něho slyšení vrchní velitel zmobilizované armády generál Krejčí a tři zemští velitelé, generálové Vojechovský, Luža a Prchala.

Beneš si téhož dne udělal o konferenci těsnopisný záznam. Píše, že generálové žádali: 1. abychom šli do války za každou cenu, 2. že ostatní budou přinuceni do ní jít také, 3. že národ je jednotný, že armáda chce bojovat. Prezident ve své odpovědi uvedl, že si je vědom, že stanovisko celého národa je totožné se stanoviskem armády. Věděl ale, jak uvedl, že je omyl, že by Francie a Anglie šly do války. Co generálové tehdy nevěděli, ale co věděl Beneš bylo, že si Beneš nátlak Francie a Anglie vyžádal.) Beneš pak prohlásil generálům: "Na jatky národ nepovedu--pro nějaké prázdné hrdinství." Dr. Edvard Beneš, Mnichovské dny. Paměti. Praha 1968, s. 535.) Je boj za svobodu "prázdným hrdinstvím"?

Ač jim jejich zásluhy nikdo neupírá, Kramář, Masaryk a Beneš byli jenom lidmi, kteří dělali, jako každý druhý, chyby. Z chybujících lidí dělají modly v našem století jenom totalitní režimy. Máme-li se z chyb druhých učit, musíme o nich diskutovat. Britští politikové nebyli neomylní, a na-

vzdory tomu, co píše pan Poděbradský, diskuse o jejich omylech není tabu ani v Anglii. Jsou kritizováni věcně i nevěcně. Pouze královská rodina je chráněna zákonem (blasphemy libel) Ve Spoj. státech kritice se žádný prezident nevyhne a v případě nepravdivého obvinění nemůže se bránit ani u soudu. Má ale vždy možnost odporu. Pokračování na str. 4

naše hlasy

INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS
NEZÁVISLÝ ČASOPIS PRO ČECHY A SLOVÁKY

No. 7. (999) Vol.-Ročník 28.* 12. září - September 12, 1981
SECOND CLASS REGISTRATION NO: 1928

Předání lnu na kolovratu (Velké Karlovice)

Slovenský advokát Dr. Ján Černogurský vylúčený z advokácie

Uznesením Krajského združenia advokátov v Bratislave zo 14. apríla 1981, podpísaným predsedom Mr. Michalom Horňákom, bol Dr. Ján Černogurský vylúčený z advokácie, z bratislavskej advokátskej poradne č. 1.

O Dr. Jánovi Černogurskom bolo dávno známe, že bez pozíčního taktizovania hájil klientov, súdených podľa I. hlavy trestného zákona a tak prelamoval blokádu strachu, ktorú represívne orgány režimu vytvárajú okolo

obetí každého politického procesu. Obhajoval, napríklad, kňaza Jána Ladubu, ktorý bol odsúdený pre takzvané marenie štátneho dozoru nad cirkvami a náboženskými spoločnosťami.

K bezprostrednému zákro-

ku proti nemu došlo preto, že nebojáčne obhajoval Drahomíra Šináglovú na Okresnom súde v Znojme a na Krajskom súde v Brne. V liste, ktorý mu bol doručený z Krajského združenia advokácie v Bratislave, sa uvádza, že postupoval "v rozpore s právnym poriadkom, socialistickým právnym vedomím, záujmami socialistickej spoločnosti a hospodárskymi zá-

sadami poskytovania právnej pomoci a tým, že obzvlášť závažným spôsobom narušil povinnosti, uložené ustanovením Zak. 1. 133 75 Zb. o advokácii". Jeho členstvo zaniká 15. aprílom 1981. V Husákovom režime je socialistický právny poriadok len na to, aby obhajca obžalovanému priľahol a nie aby ho bránil.

Akce na záchranu oddělení bohemistiky

Rada svobodného Československa dostala z univerzity v Glasgow zprávu, že kvůli "drastickým opatřením britské vlády hrozí vážné nebezpečí, že bude zrušeno oddělení bohemistiky na katedře slovanských jazyků a literatur Glasgowské univerzity." Ve snaze zachránit toto významné oddělení československých studií ve Velké Británii, obrací se výbor vytvořený na jeho podporu na Čechy a Slováky v exilu, aby finančně přispěli na zřízení nadace v částce £ 100,000, z jejichž příjmů by toto oddělení mohlo být financováno. I malé symbolické příspěvky budou vítány.

Rada svobodného Československa se připojuje k tomuto apelu a prosí, aby českoslovenští exulanti zaslali svůj příspěvek na tuto adresu: Glasgow Czechoslovak Studies Appeal Fund Committee, c/o. Eric Hamilton, City Chambers, Glasgow G2 1DU, Scotland, Great Britain.

Keep troops out of Poland, Canada to tell U.S.S.R.

TORONTO --- SEPTEMBER 4, 1981 --- Canada will raise its concern over possible Soviet military intervention in Poland at the United Nations, Secretary of State for External Affairs, Mark MacGilligan, told Tony Tony Ruprecht, Liberal M.P.P. for Parkdale, at a private meeting in Ottawa last night.

Ruprecht was in Ottawa to brief both MacGilligan and Canadian Labour Congress officials about the results of his recent fact-finding trip to Poland and personal meeting with the Solidarity independent trade union leader, Lech Walesa.

"Canada is the signatory of a friendship protocol with the Soviet Union," Ruprecht said. "That means that the channels of communication are there and should be used to urge Soviet restraint in regard to a military action in Poland."

"The Minister told me that Canada has already sent two blunt messages to the Russians stating Ottawa's opposition to any invasion, and that he'll be reiterating our stand on Soviet aggression against Poland when he addresses the United Nations on September 21 at," he said.

Ruprecht was also told that Ottawa intends to provide continuing assistance to Poland during the food shortage there by sending a total of up to 1.5 million tonnes of grain this year and again in 1982. "The Canadian government has agreed to provide Poland with some \$350 million of food credits in 1981 alone. No down payment will be required for food shipped on the basis of these credits, interest rates are to be very low, and the repayment date has been extended indefinitely," Ruprecht continued.

"In addition, Canada will offer to send surplus eggs to Poland, and Polish fishing quotas in waters off our coasts have been increased by 8,000 tonnes."

"Mr. MacGilligan has also authorized an immediate direct aid payment of \$110,000 through the Canadian International Development Agency which will begin as soon as it receives final approval from Treasury Board in the next few days," Ruprecht said.

Denis McDermott, President of the Canadian Labour Congress, told Ruprecht in a separate meeting that his organization is in full support of the federal government's Polish assistance program.

Tony Ruprecht M.P.P.

Kanadská Rada porobených národů k výročí invaze

Kanadská Rada porobených národů (Canadian Council of Captive Nations) v Ottawě vydala zvláštní číslo svého zpravodaje (Newsletter No. 6, August 1981) "Československá: A Lesson of

History?" Je věnováno Československu u příležitosti výročí invaze a připravil je Dr. Jaroslav A. Bouček, člen Rady svobodného Československa.

(RSC)

Špioni a zrádci mezi námi

Fotografie, která uvádí tento článek byla vzata u hradní kaple v Norimberku, kde se konávají nedělní bohoslužby čs. uprchlíků. Zachycuje účastníky letošního svatošního setkání naší exilní mládeže na sympoziu v Rohru, sídle opata Opaska, předsedy instituce "Opus bonum" (Dobré dílo). Dr. J. Hodič, čs. špión, který se vrátil koncem června tr. do Prahy je na obrázku uprostřed, poslední v trojici nad značkou x, v brýlích, zřejmě bez zájmu být v popředí nějak nápadný. Byl jedním z řečníků, vybraných pro školení naší exilní mládeže katolické.

V článku "Špiónážní příšery vidět!" v Amerických listech ze dne 21. 8. t.r., vyjmenovává Jan Beneš exilní instituce, s kterými byl dr. Hodič ve spojení a dodává, že na základě jeho výpovědi se v ČSSR zavíralo -- a to dost. Autor však neudává, že tento špión byl také spolupracovníkem Čs. Federální rady a že působil mezi naší exilní mládeží. Jak dosvědčuje naše fotografie. Ovšem dnes ještě vůbec není přesně zjištěno, kam všude měl přístup a kde všude se mu lehkomyšlně důvěřovalo.

Údajně doporučil opatu Opaskovi Hodič I. Medek z Vídně, jeho přítel - Chartista, zaměstnaný dnes v uprchlickém táboře Treiskirchen u Vídně u Amerického fondu pro čs. uprchlíky a jeho paní v hlavní kanceláři Fondu ve Vidni. Vše kolem Hodiče prostě opravňuje povzdech Jana Beneše, že je "trapné a zahanbující, jak snadno a na jak četných místech našel agent-provokatér dr. J. Hodič vhodnou půdu."

Zdá se však, že Praze s dr. Hodičem něco nevyšlo. Vše nasvědčuje tomu, že jeho návrat byl poněkud předčasný, uspěchaný. Měl přece ve svých pozicích v exilu jedinečnou možnost vykonat, vyslíditi, daleko více! Při televizním vysílání Praha neukázala ani jeho tvář! Bylo slyšet jen jeho hlas! Že by snad jeho dobrovolný, plánovaný návrat zanechal "modré pod očima?" Rozhodně však jeho případ pošramotil pověst Chartistů mezi námi a nutí náš exil jako celek k zamyšlení a překontrolování našeho vztahu k Chartistům v exilu vůbec! **Chartisté doma a Chartisté na svobodě** (v exilu totiž nejsou, poněvadž byli legálně vystěhováni, někteří s přecpanými auty a celými knihovnami), to je dvoji mince! Správně to analyzovalo přihlášení býv. čs. politikých vězňů ve Švýcarsku, v němž považují spolupráci s těmito lidmi za **symbol zrady na národě**. Dr. Hodič z Austrálie na jiné straně píše (Hlasatel, Chicago), že "jakékoliv koketo-

vání s komunisty(i bývalými) v našem exilu je **jasnou národní zradou**, kterou antikomunistické národy jednou budou soudit!"

Rudolf Kopecký ve svém článku "Osudný přelom" v Hlasateli, dne 14 srpna tr., píše, že zmatek národa doma byl soustavně vnášen do exilu novými jeho přírůstky ačkoliv "úkol exilu je zachovat rýzost národního myšlení."

Zmatek a politická demoralizace byly v našem exilu již po léta způsobovány i různými sympozii SVU, Křesťanské akademie, Opus bonum nebo i psaním římských Studií (zodp. redaktor Dr. K. Skalický) aj., kde byly ochotně otvírány dveře disidentům a Chartistům bez jakékoliv kvalifikace a diferenciací. Situace dospěla např. k tomu, že část katolické exilní inteligence se konečně rozhodla vydávat náhradní časopis za Studie, "Nové obzory", stojící nekompromisně proti jakékoliv formě marxizmu, jehož každá nuance vede konečně k dehumanizaci a zotročení člověka. Bylo tohoto našemu exilu třeba? Ubíjíme se navzájem k jízlivé radosti Prahy

I původní zakladatelé a stoupenci **Opus bonum** se dnes distancují od této katolické instituce pro nenapravitelné smíchování pastore a politikou opatem Opaskem a jeho tajemníkem Richardem Belerem (z. radia Svobodná Evropa). Pohoršení způsobovalo, když na kulturně-politickém sympoziu, které pořádalo **Opus bonum**, seděl opat Opasek, bývalý politický vězeň komunismu, v přátelském rozhovoru s dr. Mlynářem signatářem sovětské okupace Československa. Ne tedy proto, že bysna v ekumenickém duchu seděl někde na náboženské manifestaci katolický kněz vedle Žida, ale proto, že Dr. Mlynář je zrádce národa a patří jednou před národní soud! Ve své knize "Mráz přichází z Kremli", i ve svém filmu, který prodal americké televizi, sice říká, že okupaci podepsal, když už všichni podepsali, že dlouho přemýšlel, až z toho byl nemocen

atd., zatím ale pravdou je, že jej sovětský velvyslanec v Praze, Cerveněnk, vzal s sebou 24. srpna 1968 do Moskvy úkolem, aby přemluvil Dubčekovu delegaci, tam již dříve dopravenou, aby okupaci podepsala. Proto nemohl dr. Mlynář okupaci nepodepsat, když za tím cílem byl do Moskvy s jeho souhlasem přivezen! Není proto divu, že se o tyto poměry v našem exilu - a také v Opus bonum - začalo zajímat příslušné ministerstvo v Bonnu, které kulturní činnost exilu finančně podporuje -- a v případě **Opus bonum** i katolická arcidiecéze. Nedáváme se tím v posměch celého svobodného světa?

S otevřenými kartami však začal v exilu hrát nedávno příšlý z vlasti Jiří Lederer, sociální demokrat, který při první příležitosti, kterou mu **Opus bonum** dalo, představil se přítomným exulantům slovy "Upozorňuji, že jsem ateista a nikdy se věřím nestanu!" Není to sice vizitka, pod níž by snad mohl být nápomocen našemu protikomunistickému exilu, ale alespoň nenechává nikoho na pochybách, co od něho možno očekávat nebo žádat! Snad to už jednou pochopí i představitelé z **Opus bonum**, že přátelská spolupráce s ateisty a bývalými komunisty naprosto nestačí, aby byli tyto přivedeni k Bohu nebo dokonce do katolické Církve! Tak dětský jednoduchý tento proces vnitřní konverze rozhodně není!

Nejpraktičtější se Lederera ujal jeho přítel z ČSSR, Luděk Pachman, který mu zajistil dotaci 10.000 DM z Ade naurových křesťansko-demokratické nadace v Bonnu. Škutina pak představil Lederera exilním čtenářům v rozhovoru, otiskném v Hlasu národa, Chicago. A Radio Svobodná Evropa v Mnichově přijímá od Lederera skriptu, jako kdysi od prominentního sociálního demokrata, Bohumila Laušmana, než ho o vánocích 1954 odvěkli ze Salzburku do Prahy. Věřme proto, že odchodu z ČSSR Jiří Lederer jistě nelituje!

Ovšem, skálopevně přiznání Ledererovo k ateizmu vzbudilo nelibost u těch sociálních demokratů v našem exilu, kteří nechťejí mít nic společného s marxizmem, ateizmem, dubčekovštinou nebo škutinádou a pro něž, např., poměry v německé sociální demokracii jsou odstrašujícím příkladem zálučnosti pro-komunisticky orientovaných soudruhů, kteří se však stále ještě kryjí z taktických důvodů za vizitku sociální demokracie, aby ji v příhodném okamžiku změnili za rudý prapor bolševizmu. Tito exiloví **nemarxistické sociální demokraté** chtějí dát výraz svým rozdílným názorům na poslání skutečné sociální demokracie, nemarxistické, pluralistické a tolerantně orientované i organizač. jako jedna pozitivní složka našeho exilu a našeho boje za svobodu a lepší budoucnost našich národů doma.

Krátce po úředním ohlášení návratu dra. Hodiče Prahou vystoupili v rakouské televizi Medek a dr. Mlynář, který řekl, že se jej odchod Hodičův hluboce dotkl, že to byl jeho dobrý přítel a toto něho nikdy neočekával. Snad to neočekával ani dr. Kotas, mluvčí Československé fede-

rální rady s níž také Hodič spolupracoval. Jistě měl takových přátel, nyní velmi překvapených, podplukovník Hodič v exilu více, nebo mnohoh! Každopádně je však jeho případ mezníkem v našem exilu, v našem poměru k ostatním Chartistům, disidentům a bývalým prominentům komunistického režimu! Dosavadní přátelská spolupráce s nimi jen dizorientovala, oslabil a rozředila náš protikomunistický exil, neboť společným jmenovatelem jejich vlivu v exilu je zatím jen **ateismus, marxistický socialismus a anti-amerikanismus!** To byse náš národ dostal jednou od d'ábla k belzebubovi! Co si může Moskva přát víc?

Jedinečnou perličkou těchto "spasitelů" našeho exilu je věta z Kotasovy "Československé cesty" str. 3, číslo 1, kde při "konstatování", že v osvobozené vlasti bude provedena odluka Církve od státu, píše doslova: "Stát musí zabezpečit a najít důstojnou a zákonnou cestu, jak umožnit představitelům bývalé totalitní menšiny stát se normálními příslušníky lidského rodu."

K tomu netřeba komentáře, jen hlubokého zamýšlení nad tím, co si ještě kdo

dovolí vmést ve tvář exilu a trpícímu domovu!?

Rudolf Kopecký z Londýna ve svém již zde zmíněném článku nakonec píše, že úkolem exilu je udržovat neporušený svazek národa s jeho minulostí a že toho musíme také dosahovat stálým oživováním národních tradic a zjišťováním, co kdyvedlo k národním katastrofám i k dnešní situaci a zmatkům v okupované vlasti.

Zmatkům v okupovaném Československu z exilu můžeme zabránit jen stěží, když i radio Svobodná Evropa, BBC i Hlas Ameriky někdy vysílají relace disidentů a Chartistů, ozdraví a vzhopí se i smysl a vůle našich domů! Proto: Konec objímání a bratříčkování s disidenty Chartisty bývalými komunisty a prominenty a zrádci národa ve svobodném světě, v našem exilu!

To je největší rána zákeřným intrikám komunistické Prahy

Jen tak můžeme v našem okruhu zmařit světovládné choutky moskevských diktátorů! Jen tak můžeme splnit naše poslání v exilu!

P.G., Zurich

ČTĚTE NAŠE HLASY

Československé spojení

Několik posledních pořadů na kanadské TV (CBC) dokumentovalo činnost sovětské KGB (Komissariat Gosudarstvennych Del - Dobročinná výzkumná instituce) namířené proti životním zájmům severní Ameriky. Ani jeden z nich však nevyzdvihl velice důležitý aspekt této široce rozvětvené činnosti, který je možno přilehavě nazvat "Československé spojení". Začalo fungovat po r. 1974.

Československá tajná služba se svými složkami - ofenzivní zpravodajství, dešifrovací, kódovací, desinformační oddělení a jiné, je obrovský aparát vyškolených lidí s nejmmodernější technikou, většinou původem ze zemí, proti kterým je činnost této instituce namířena. Přesně v režii KGB. V Kanadě jsou desítky přímých agentů legálně zamaskovaných jako pracovníci obchodních misí, kanceláří ČSA, konzulátu v Montrealu a velvyslanectví v Ottawě. Jím pomáhá několik tisíc (střízlivý odhad) čs. imigrantů usazených v Kanadě po srpnu 1968 i před tím. Část z nich jsou vědomými agentky na kontrakt s konkrétními úkoly, další poskytují čas od času na pohled nevinné informace při svých návštěvách v Československu, na konzulátě, v reprezentaci ČSA nebo i hospodě u piva, kde sedí sběratel informací.

Přibližně do r. 1974 posrpnoví imigranti nemohli (až na výjimky) cestovat do Československa. Jakmile se stali kanadskými občany s relativně dobrým sociálním zajištěním, Praha zneužívala jejich blbosti zastíranou starostí o rodiče, steskem po rodné hroudě, po útulné hospůdce pod okresním sekretariátem a touhou po chaloupce u lesa zabraného sovětskými tankisty. A vyhlásila pro svedené odesílky amnestii charakterizovanou - co jsme si, to jsme si, odpusťme si - za podmínky normalizace styku se socialistickou republikou. Podmínky nám jsou notoricky známy, Švejk by nevymyslel lepší. Po šesti letech zůstává jen pocit studu, že na námluvy čs. komunistického režimu naletělo překvapivě moc posrpnových emigrantů. Většina z nich si namlouvá, že se to v Kanadě o nich neví. Tedy pravý opak je pravdou, kanadská bezpečnost ví přesně, kdo tam za jakých podmínek jezdí. Typický taky vlastenec, který lítá občas do Prahy na Vánoce, nebo do Tater si zalyžovat, musel před obdržením čs. vstupního víza, nebo čs. pasu vyplnit několik formulářů s údaji o svém zaměstnání, výdělku, dále o svých známých a příbuzných doma i v zahraničí, za jakých okolností opustil Československo a kdo o tom předem věděl (vzory formulářů jsou k dispozici). Všechny tyto informace na

pohled zcela nevinné byly pečlivě zpracovány vyhodnocovacími odborníky, výsledky uloženy do paměti počítačů a každému odesílkovu byla založena osobní karta, s údaji, které jsou k dispozici na mezinárodních letištích a hraničních přezkdech ve východní Evropě. Vše pro potřebu jednotlivých státních bezpečnostních složek koordinovaných bratrskou KGB.

Třebaže naprostá většina takto naletěvších čs. hlupácků tyto a mnohé jiné informace poskytla pouze proto, aby se mohli projít po Václaváku a navštívit Národní divadlo, nebo se pochlubit před bývalými známými novým autem a těžkým cizím přízvukem v mateřštině, jejich blbost je zarážející. Zarážející proto, že si v okamžiku návštěvy na konzulátech připustili, že současný režim v Československu je natolik slušný, že podraz z jeho strany je nepravděpodobný. A když nic jiného, tak tato blbost většiny (bohužel) čs. emigrace zapříčinila především pocit nedůvěry mezi námi samými a co je důležitější - všeobecně zhoršila postavení Čechoslováků v Kanadě (i jinde ve svobodném světě). Pociťují to hlavně nejnovější uprchlíci v táborech Rakouska, Itálie a Německé spolkové republiky. Mnozí z nich si svůj vztah k rodné straně a vládě upraví velice brzy, takže není třeba moc plakat. Ať jakkoli, oficiální mínění o takových emigrantech je toto. Jsou potenciálně nebezpeční. V období mezinárodní krize - která je na obzoru - budou muset být pod dozorem, poněvadž za určitých okolností by tuto zemi museli i zradit a bojovat proti ní. Být pod dozorem zpravidla znamená pobyt v internčním táboře a ten je v době krize nebo válečného konfliktu nezáviděníhodný.

Zpracováno podle článku The Czechoslovak Connection by Glyn Williams otiskného v OUR CANADA - August 1981.

**Předplat'te si
Naše Hlasy**

ÚVAHY

Sláva kanadský občane!

Raduj se. Máme konečně po zbytečném tahání a odčerpání několika miliard dolarů do ciziny, smlouvu mezi Trudeauovou vládou a Albertou. Dohodli se na tom, že nás očesou jako vánoční stromek. Na tom nezáleží, že si budeme kupovat drahá malá japonská auta. - nynější vláda o své nepřijde. Majitelům domků nic nepomůže, že si podle doporučení budou vyměňovat olej za přírodní plyn (změna stojí kolem \$1.500), a na ten plyn také dojde, zdá se a odůvodnění nám k tomu bude dáno jako vždy dost.

Je velmi pozoruhodné jak na situaci reagují různé provincie a jak je zřejmé, že Kanada není jednotná. Tato olejová smlouva s konstitucí před tím to dovršily. Ontario s Davisovou vládou je nějak potichu. Co bylo kraválu když Joe Clark a spol. chtěli zvýšit taxu na galon o 18 centů, na což také Clarkova vláda prohrála federální volby a v tom vlastně Ontario rozhodlo. Zatím je benzin od doby voleb dražší o 60 centů. Ale to nic, tiše po pěšině.

Jsem zvědav zdali se ta kolečka tak roztočí jak nám chtějí namluvit liberální ekonomové. Premier Davis mi připadá, jak se v Praze říkávalo: "Jó, to je chytrý." Vůdce progresivní konservativní strany mi zase připomíná ve svých řečech holuba na báni; velmi se durdí a nafukuje, ale nemyslí to špatně.

Je nejvyšší čas, aby si obě hlavní politické strany změnilly vůdce, což by Kanadě nesmírně prospělo. Co umí vůdce liberální strany a zároveň náš ministerský předseda, víme z jeho skutků. Je hlavně velkorýs v rozdávání dolarů kanadských pracujících občanů do ciziny. Jak sám říká, dělá to všechno proto, že ho to baví a pod heslem: "z cizího krev neteče."

O Joe Clarkově vůdcovské neschopnosti jsem již psal a ještě bych chtěl dodat, že tento politik je hodně progresivní, ale naprosto nikoliv konservativní. Kanada nyní potřebuje vůdce konservativního, jinak na tom budeme čím dále hůře. Z dluhů které nadělala Trudeauova vláda se Kanada tak snadno nevzpamatuje. Bylo to doista umění dostat bohatou Kanadu na úroveň posledních demokratických zemí. Pierre Trudeau přijde do dějin jako "marnotratný syn Kanady."

Mezi řádky jsem se dočetl, že premier Alberty Peter Lougheed by snad byl rád vůdcem konservativní strany a samozřejmě ministerským předsedou. Proč ne, ale musel by zaručit kanadským občanům, že benzin nepůjde ani o jeden cent výše než v sousedních státech Ameriky dále daně z příjmu, úroková míra a hypotéky by musely přijít do původních norem sazeb, třeba před rokem 1975. Pak jistě by byl vítán celou Kanadou a kolečka národohospodářství by se mohla roztočit. Ano, právě on by to snad mohl splnit.
Září 1981. **Ervin Sypták**

Press Release

On August 21, 1981, Czechs and Slovaks at home and abroad will mark the thirteenth anniversary of the brutal invasion of Czechoslovakia by Soviet and Warsaw Pact troops. In protest, Canadians of Czech and Slovak origin will assemble on Thursday, August 20, 1981 at 7:00 p.m. at the Soviet Embassy in Ottawa, Canada and make the following statement:

The "temporary" stationing of Soviet troops in Czechoslovakia appears now to be tolerated by the Western democracies as a permanent reality. We feel it therefore our duty to alert the Canadian government and public that the situation in Czechoslovakia is further deteriorating and should be viewed in the context of overall international developments for which Moscow bears grave responsibility. Following the invasion of Czechoslovakia, the Soviets continue to demonstrate their expansionist policies by accelerating their build-up of advanced weaponry well beyond their self-defence needs; by extending their occupation of Afghanistan; by military intimidation of Poland; and by giving increasing support to international terrorism.

The Prague government is stepping up its planned harassment and persecution of many prominent intellectuals held in prisons without trial. Such is the case of sociologist Rudolf Battek who after thirteen months of imprisonment was recently sentenced to 7 and half years. His apparent "crime" was in writing personal letters to Bruno Kraisky, Austrian Chancellor, and to Willy Brandt, chairman of the West-German Social-Democratic Party, in which he informed both leaders that Czechoslovakia violates basic human rights of its citizens and persecutes those who attempt to defend and uphold these rights.

The Czechoslovak Association of Canada is concerned that we might be witnessing a return to another "Stalinist era" of oppression in a surreptitious form. Hence, we call on the Canadian government and public not to remain indifferent to these developments in Czechoslovakia and speak up loudly on behalf of the oppressed and persecuted citizens of our native land.

Signed for Czechoslovak National Association of Canada
O. Pohl,
Chairman of the Ottawa Branch
224-8617, 224-8636
August 19, 1981

Ottawa protestovala proti sovětské okupaci Československa

Odbočka čs. národního sdružení v Ottawě za vedení předsedy Oktaviána Pohla uspořádala ve čtvrtek dne 20. srpna 1981 před sovětským velvyslanectvím působivý protest proti třinácti let trvající sovětské okupaci Československa.

Skoro každý zdemonstrantů nesl výrazně napsaná hesla vystihující smysl protestu proti sovětské invazi a okupaci, zejména požadavek odchodu sovětských okupantů z Československa, respektování lidských práv, propuštění nevinně odsouzených chartistů, zastavení pronásledování, zatykáni a věznění občanů bojujících za lidská práva a svobodu, varování před nadměrným zbrojením Sovětů a dalšími výboji a neoprávněného zasahování Sovětů do záležitosti jiných národů např. Polska a j. Po hodinové demonstraci účastníci vyslechli prohlášení odbočky ČSNS, které přečetl jednatel Miloš Šuchma. Pečlivě připravené prohlášení vyjadřovalo vše, co bylo úmyslem tohoto protestu a jeho účastníků. Prohlášení bylo podepsáno předsedou O. Pohlem a zasláno všem ottawským novinům, televizi a rozhlasovým stanicím. Po přečtení tohoto prohlášení zdařilý protest byl

zakončen zapíváním čs. státní hymny před budovou sovětského velvyslanectví.

Kanadská státní televize v Ottawě (CBOT) v týž den večer, 20. srpna, ve svých večerních zprávách vysílala jako první zprávu záběr z tohoto večerního protestu. Byl tu zachycen protestní průvod v čele s kanadským a čs. státními vlajkami a demonstranty s četnými tabulkami s hesly, což vše díky i pestrosti barev bylo velmi působivé. V pátek dne 21. srpna The Citizen (jediný anglický deník v Ottawě) přinesl snímek z protestu se stručným vylíčením pod nadpisem "Czechs demonstrate". K třináctému výročí vysílání kanadské státní televize v Ottawě, ve zprávách "Newsday", byl v pátek dne 21. 8. vyslán rozhovor hlasatelky Sue Lumsden s Oktaviánem Pohlem, který podal své svědectví o svých prvních dojmech z invaze 21. srpna 1968. Přitom byly promítu-

ty dokumentární záběry z uprchlíků? Což necítí svoji povinnost ke svému porobenému národu? Odešli z domova, aby se starali sobecky jen o sebe? Zpytujte své svědomí. Národ náš prohrával, když spoléhal jen na cizí pomoc.

Navzdory dlouhotrvající poštovní stávce, která znemožnila normální organizaci a komunikaci, demonstrace se zúčastnilo kolem padesáti nejvěrnějších bojovníků za svobodu Československa. Nám, demonstrujícím, přišla na mysl otázka: "Kde bylo těch zbývajících 95 proc. čs.

Musíme spoléhat na vlastní síly. Proto každý, každíček musí plnit svou minimální povinnost k národu!

(o.h.)

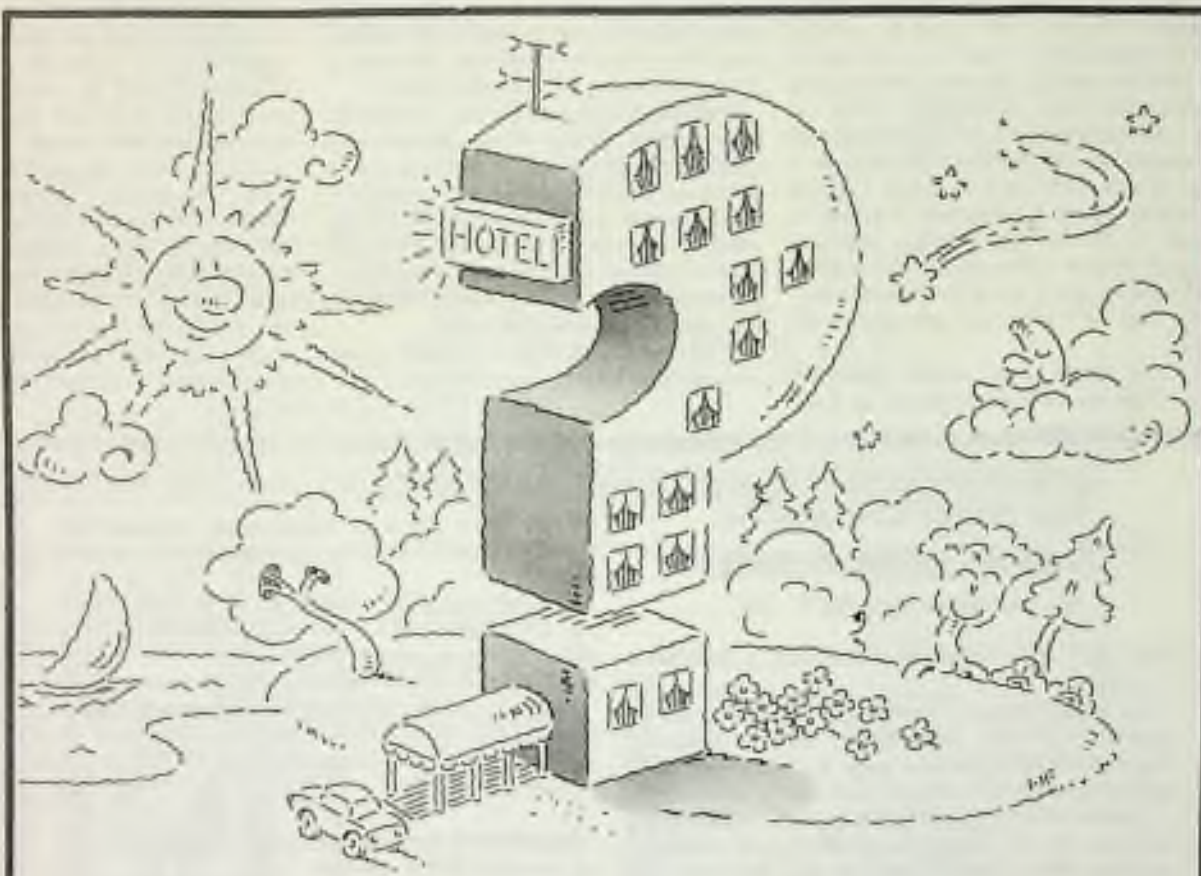
Vladimír Škutina členem Svazu

Ze Švýcarska se hlásí do Svazu Čs. sportovců v zahraničí Vladimír Škutina, který na Olympijských hrách v roce 1968 vyhrál zlatou Olympijskou medaili v umělecké soutěži Olympijských her za svou povídku "Běžec s ohněm". Vedle Sukovy stříbrné z roku 1932 za pochod "V nový život", je to druhá medaile v umělecké části Olympiád, kterou získal Českoslovák. Jsme pyšní, že si naším členem a vítámě Tě mezi nás svobodné Čs. sportovce! V příštím "Magazínu" vyjde filmový námět o zloči-

nech které provedli komunisté na Čs. hokejistech v padesátých letech! "Magazín" vydává Vladimír Škutina, který poslal Svazu 250 kusů letáček o které si můžete dopsat na adresu:

1482 Larchmont Ave.,
Lakewood, Ohio 44107 US.

Těšíme se, že nám napíšete a, že do té bitvy půjdeme společně. Sláva, že vyjde pravda o zrušném zločinu o případu československých hokejistů. Tento absurdní a přitom zrušný zločin, je nejmrazivější a nejmarkantnější obžalobou.

"Cestovní příručka pro tělesné postižené" zodpoví všechny vaše otázky.

Jak vypadají možnosti parkování? Budete moci projíždět vchody? Jsou vhodná a přístupná sociální zařízení? Odpovědi na tento druh otázek týkající se více než 100 hlavních turistických atrakcí v Ontariu najdete v knížce "Travel Guide for the Disabled".

Najdete v ní také: přístupná ubytování; kanceláře Canadian Hearing Society (ústav pro hluché); Canadian National Institute for the Blind (kanadský státní ústav slepých, okresní kanceláře); provinční parky zařízené pro táboření postižených; informace o dopravních spojeních a služebních střediskách Highway 400 401.

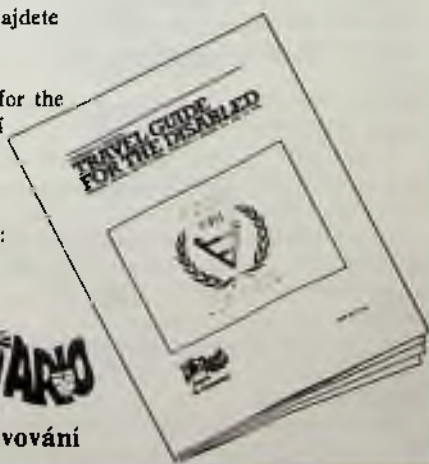
Můžete se zabezpečit, aby překvapení při cestování v Ontariu byla příjemná. Příručku dostanete poštou, když napíšete: Ontario Travel, Queen's Park, Toronto, Ontario M7A 2E1. Tel: (416) 965-4008 (collect)

Ministry of Industry and Tourism

Ontario

Larry Grossman, Minister
William Davis, Premier

ONTARIO
vaše
k objevování

Hvězdy nad pláčem

Nejnovější vyemitovaná vlna československého žijícího do širé Evropy oplývá skepsí a charismem. Po prvních svobodných krádech už pláče i nad právě odřenými patami a hlavním motem je, že exil prý nic nemůže. Jak poeticky mnichovanské! A přeci kdo se upřímně s otevřenými očima podívá okolo sebe, vidí jedinečný kvas a duchovní i intelektuální sílu.

Může mi někdo ukázat na národ, který žije daleko za hranicemi své země a přesto nepřestává svojí vlast tak upřímně a hluboce milovat. Vždyť co jsou ty desítky časopisů, stovky knih, napsaných, psaných či čekajících na vytištění. Co jsou ty tisíce myšlének ve všech možných rovinách a větvích lidského konání. Co jsou ty skvělé úspěchy osamělých ostrůvků rodin i jednotlivců, kteří si nepřestali říkat Češi, Slováci či Čechoslováci. To není nic jiného než veliká národní síla kutá po staletí a láska za hroby. Náš exil má obdobu jen ve velikém exilu židovském s mnohými rozdíly ovšem, ale i s mnohými společnými znaky. Židovský exil trvá tisíciletí, náš je velmi novodobý a vlastně se počítá jen na desítky let. Židy spojuje náboženství, nás podivuhodné plameny, které byly zažehnuty dávno před bitvou u Vogastisburku, podivuhodné plameny které cítíme ještě dnes jako mohutnou duchovní radiaci při pohledu zpět, hmatatelně cítíme. Třeba jako včera když jsem jel do práce a na BBC jsem slyšel Dvořáka, či především Janáčkovu Glagolskou.

Z nářků jistých pisatelů je nahnat vidět jak málo vědí o světě i životě, dějinách a jak si nechali pocuchat nervy materialistickou a socialistickou skepsí, jak propadají zmatku před promyšleným a plánovaným zlem, či jak mu někteří slouží.

Někdy se mi zdá, že spadli z nějaké planety "Něžnaju" nebo spíše že unikli z jakési "temné díry". Vždyť o ni ani nevědí, že Israel by nemohl být nikdy stvořen nebýt dlouholetého úsilí "zahraničnických" Židů. Jedině židovský exil mohl dát politickému úsilí o samostatný stát patřičnou gradaci, ale o tom mohou najít dost literatury v každé veřejné knihovně. V knihách by se dočetli, že někdy to dá zatracenou fušku, čekání a nakonec to chce i přes všechno um a klid i krev ovšem v pravý čas a na pravém místě. Tolik tedy jen k tomu, zda exil něco zmůže či nic.

Jiná je otázka naší národní specifické cesty. Zde jen můžeme poukázat na kdysi

doporučovanou četbu, dnes "genialitou" marxistických pouček pro "nedostatek místa" z českých škol vytlačenou. Když budete ve skepsí půjete si někde Palackého dějiny a když budete chtít něco trochu vědět o naší národní politice přečtete si jeho politické projevy a statě. To je podstatně jiné od toho co vám prezentoval pan Husák. Přečtete si dopis do Frankfurtu a pak ztratíte (při troše cti odvahu mluvit o našich "křivdách" Němcům. Máte-li stále ještě pochybnosti, tak si přečtete nějaký dokument o poslední válce či okupaci (myslím té Německé).

Slyšeli jste někde tohle: "Žádný není povinen, pro dobré souseda svého sebe sám se zapřít a obětovat. Příroda nezná žádných panujících ani služebných národů..." (ano to je z 11. dubna 1848)

Dovedeme si představit co by naši buditelé dali za to, kdyby měli od někoho probojované, to co my máme od nich? Jak by se zaradovali ze skvělých podmínek svobody našeho exilu!

Ano náš národ přetrvává v exilu ve svobodné tvrdé práci a doma v duších. Dnešní náš stav nám dává nejkvělejší možnosti se vytříbit a poznávat. Nesmíme ale zapomínat na jednu nesmírně důležitou okolnost: náš národ, stát neexistuje sám v jakési inertní atmosféře. Žijeme ve velmi svízelné světové revoluci (čtete T.G.M.)! Rány a bolesti světa se tedy musí dotýkat i nás. Ekonomické krize, Politické krize to všechno je součástí dnešních světových pendlovek. Kyvadlo je jednou zde po druhé na opačné straně.

Stroj času se ale nezastavuje, a nejnovější technologické objevy i nás postaví před takové možnosti rozumného života na zemi o jakých se nesnilo nejdůležitějším sociálním reformátorům minulého století. Jednou budeme na své dílo v exilu hrdí, stejně jako dnes se s láskou obracíme ke Komenskému.

Poslání exilu je skvělé a naše národní dílo ještě nedosáhlo Libušiných hvězd!

Nekolsejme! Pokračujme v našich národních dějinách a učme se opravdivosti!

Logika a pan Poděbradský

Pokračování ze strany 1

vědět, na což má právo každý americký občan i neobčan. Censura tisku je ústavně zakázána. Českoslovenští prezidenti nejsou chráněni zákonem na ochranu republiky mimo hranice státu. Mohou být tedy kritizováni. Poněvadž za svého života chráněni byli a poněvadž důležité informace prohlásili za tajné, nesmělo se o nich psát. Ale předpokladem k obnovení národní svobody je praktikování svobody slova a tisku v exilu.

Pan Poděbradský píše, že "budoucnost každého politika závisí na tom, jak správně předvídá vývoj a pak na vlastních činech, kterými své názory uplatňuje." Našinec nemusí být geniem, aby viděl, že Masaryk a Beneš vývoj správně nepředpověděli, když neustále nebezpečí bolševismu podceňovali. Důkazem toho je skutečnost, že to i v Československu bolševici vyhráli, stoupenci Masaryka a Beneše to prohráli a my žijeme v exilu či emigraci.

Jméno p. Poděbradského neřeká nic ani mně ani mým známým. Jedná se tedy asi o pseudonym. Proč se pisatel nemá odvahu podepsat? Což nesloužil "ve vyšší funkci v armádě"? Když má pisatel tolik "vědomostí", "oprávnění" a "zkušeností", měl by se podepsat svým pravým jménem, aby lidé, kteří podle něho nemají "jakéhokoli oprávnění", jsou historie neznalí, jsou nezkušení a nevědomí, věděli, na koho se mají obrátit.

Kazání slova Božího pod dohledem Prahy?

(Haló, haló, tu radio Praha, eh vlastně Monte Carlo!)

Je to zvláštní, pan Miloš Šolc starší, nyní Baptistický kazatel v Československu má čtyři dospělé děti, velmi dobře zaopatřené. Což je správné, ale zvláštní na tom je, že jsou všichni mimo československé hranice, totiž v zahraničí a podle informací na cestovní pas. Ani to by nevádilo, ale podivné je už jejich zaměstnání.

Ve Spojených státech žije syn Josef, který byl pár měsíců jako kazatel Čsl. Baptistického sboru v Torontu. V USA vystudoval na doktora theologie a působí tam jako kazatel. Dcera Renata žije v Monte Carlu (v Monaku), kde se svým manželem dělá misionářskou práci pro Československo. I ta misionářská práce je trochu podivná. Podle informací prý část rozhlasového vysílání z Monte Carla se natáčí na pásky přímo v komunistickém Československu. - Zajímavé jak daleko sahá pražská censura!

Druhá dcera Bohunka je se svým manželem lékařem v západním Berlíně. Ted' nakonec přijel do Toronta čtvrtý člen rodiny - syn Miloš se svou ženou a dětmi, jako kazatel Československého Baptistického sboru. Já to prostě nemohu pochopit. Opravdu někdo má štěstí a nebo je to ten příbuzenský vztah s panem prezidentem Husákem?

Pan Šolc starší, tedy otec, si k dětem může zajet pravděpodobně kdykoliv. Veřejně káže doma i v exilu bez problémů a nemá potíže s umístěním svých dětí jako mají jiní exulanti. Poněkud podivuhodné a zvláštní, zvláště v pokročilé době, kdy Československá Socialistická Republika tak tvrdě potírá křesťanskou ideologii. -E.S.- August 1981.

Operní zpěvák

Jan Rubeš

zazpíval velmi protičině Sovětskou státní hymnu u příležitosti finale hokejové soutěže, "Canada Cup 81."

* * *

Pan Rubeš uprchnul před sovětským morem z ČSR v roce 1948. Dnes pravděpodobně má jiný názor. To však nevádí my mu přesto

"blahopřejeme!"

Projev ZDENĚKA SLAVÍKA nad rakví

Jaroslava Brodského

býv. generálního tajemníka K - 231.

Přišli jsme dnes, abychom se rozloučili s Jaroslavem Brodským.

Byl to muž určený k likvidaci. Tak rozhodl v letech padesátých policejní, komunistický režim Československa. Protože učitel Brodský patřil k dlouhé řadě těch, kteří se nesmířili s násilím páchaným na jeho národě.

Jaroslav už od svých dětských let chtěl být učitelem. Dobrým učitelem. Masarykovská škola první republiky dala mu dobrého vzdělání a splnila jeho klukovský sen.

Učitel Brodský, kromě odborných znalostí, učil svěšené mu děti účt k pravdě, k právu a lásce ke své vlasti. A to nebylo žádoucí v polovině let padesátých v naší domovině.

* * *

Po únorovém komunistickém puči v roce 1948, jako desetitisíce dalších, zapojil se do aktivního odporu národa. Musel být likvidován.

Vězně Brodského poznal jsem až v Leopoldově. Imponoval mi tenkrát jeho radikalismus. Dovedl rozlišit skutečný socialismus od svinstva mezinárodního bolševismu.

Byl to inteligentní rváč! To jsou slova, která tak často a rád, sám používal o druhých.

V době t.z.v. "československého jara" spoluzasluhuje se o to, že dvacet let násilím umlčovaná opozice národa zase zvedá hlavu a hlas.

Spoluzakládá organizaci politických vězňů K 231, která se stává svědomím národa. Odhaluje pravou tvář komunismu, jeho zločiny. Stává se vedoucí složkou skutečné vůle většiny národa.

Po sovětské agresi v srpnu 1968 odchází s tisíci dalšími do exilu. Aby zde pokračoval v práci, která byla násilím přerušena.

Přes Rakousko dostává se do Anglie. Mluví na

rozhlase a na tiskových konferencích. Spoluzakládá v Evropě novou exilovou organizaci "Naardenská hnutí".

Vyměnili jsme si řadu dopisů. Ať už do Prahy v době jeho funkce generálního tajemníka K 231, nebo v jeho exilu. Nakonec uposlechl mé rady, býti nejvíce prospěšný naší národní věci na americkém kontinentě.

Přímo z letiště přichází do mého kanadského domova. Protože byly všechny předpoklady k tomu, že tady v exilu půjdeme společnou cestou.

Nestalo se tomu tak.

* * *

Brodský byl velmi schopný člověk. Výborný organizátor, působivý řečník, debatér.

Určitý čas řídil české etnické rozhlasové vysílání.

Byl schopen pera. Ve svém kanadském exilu napsal a vydal knihu "Řešení gama." Knihu kontraversní, tak jako byl kontraversní celý jeho život.

* * *

Exilová kritika přijala knihu dobře. Protože je to kniha dobrá. Když byla přeložena do anglického jazyka, pomáhá odhalovat skutečné cíle sovětského imperialismu.

* * *

Ačkoliv se Jaroslav Brodský ve svém exilu nadechl z hluboka naprosté svobody tohoto šťastného kontinentu, nežil zde šťastný život. Nedokázal se asimilovat.

* * *

Jaroslav Brodský měl duši rozevlátou. Měl své sny a touhy, které nedokázal realizovat.

Jedno vím určitě: Jaroslav Brodský nikdy nežil svůj život v kleči!

Svobody svého národa se nedočkal. Budiž mu tato dobrá, - kanadská země lehkou.

* * *

Ať byl jakýkoliv, byl důležitým kusem "československého jara 1968."

Zdeněk Slavík

The Editor, The Citizen,

Ottawa, Ontario.

Dear Sir:

A year ago, over 150,000 polish workers in Gdansk, walk off the job. Unrest, uncertainty, strikes, struggle for daily bread, social justice and liberalization has continued ever since. These events immediately gave rise to the question of how the Soviets will react? From the past sixty years of Soviet behaviour and lust of conquest it was certain that the Soviet Union would apply the "Brezhnev Doctrine", i.e. intervene by force if it judged that "socialism is imperiled". Ironically, it was Brezhnev who explained the purpose of his doctrine to the Polish Party Congress of 1968! By then, Brezhnev had already demonstrated an application of his doctrine when, on August 21, 1968, he ordered half a million Soviet troops, including Warsaw Pact allies, invade and occupy Czechoslovakia without invitation and against the will of Czechoslovak people, to end the process of liberalization. In doing so, Soviets violated the Charter of the United Nations, the Treaty of Friendship and Alliance of 1943, the Yalta Declaration on liberated Europe of 1945 etc. Even more importantly, they violated a special agreement of October 16, 1968, according to which Soviet army were to be stationed in Czechoslovakia only provisionally, until conditions become "normalized". Thus, the Soviet Union is notorious for her violation of international agreements. Thirteen years after the Soviet invasion, Czechoslovakia is still occupied! Also Afghanistan and many other countries like Estonia, Latvia, Lithuania, Ukraine, etc. are still occupied and in Poland approximately 30,000 Soviet troops have been stationed for years.

Solzenicyn once said: "The West permitted, allowed to devastate and enslave twenty countries, and change the race of the earth....Beginning with Yalta your statesmen on the West, for some inexplicable reason, have signed one capitulation after another...."

The time has come to take a firm stand against Soviet aggression and to guarantee the inalienable right of all peoples to freedom and self-determination. Steps must be taken to compel the Soviets to withdraw the occupation forces from all countries!

Sincerely yours,
Ota Hora

PENSISTÉ...

ŽÁDOSTI O PŘÍSPĚVKY NA ONTARIJSKOU POZEMKOVOU DAŇ.

Minulý rok změnilo Ontario svůj systém daňových kreditů pro přestárlé novým programem. Dotace na daň z majetku a obratu, ulehčující daňové břemeno městské, školní a z obratu. Dotace daně z majetku do výše \$500 na domácnost se dává ve dvou splátkách ročně. Dotace na daň z obratu (Sales Tax) činí \$50 a platí se každý rok všem ontarijským občanům starším 65 let automaticky.

PROPERTY TAX GRANTS

(Dotace daně z majetku)

ŽÁDOSTI

V roce 1980 se dotace na daň z majetku vyplácely recipientům najednou. V r. 1981 se bude vyplácet ve dvou splátkách. První splátka, odeslaná automaticky na jaře činila polovinu částky dotace na rok 1980 abyste splnili požadavky k dostání závěrečné platby, musíte podat žádost na ministerstvo (Min. of Revenue).

Dostáváte-li federální starobní pensi a splňujete-li požadavky, dostanete žádost na dotaci daně majetkové během první poloviny září 1981. Ti, kteří dosáhnou 65 let v době ode dneška do prosince, dostanou žádost začátkem roku 1982.

Starší občané, kteří nemají nárok na starobní pensi (Old Age Security), ale kteří dříve prokázali nárok na dotaci daně majetkové, dostanou žádost také.

Ministry of Revenue (důchodové min.) posílá žádosti pouze těm, kteří mají nárok. Nedostanete-li žádost do 21. září a máte-li dojem, že na ni máte nárok, obraťte se na naše informační středisko (bezplatně).

OPRÁVNĚNOST

Je-li vám přes 65 let a jste vlastníkem domu, máte nárok na dotaci daně majetkové do výše \$500.

Je-li nájemníkem, máte nárok na dotaci 20 procent nájemného nebo \$500 (cokoli je nižší).

Je-li majitelem svého trvalého obydlí, pak vaše dotace se bude rovnat výši daně z majetku nebo \$500 (cokoli je nižší).

Je-li ženat a bydlíte s manželkou, nebo sdílíte bydliště s osobou starší 65 let, pouze jedna dotace se platí domácnosti.

Sdílíte-li bydliště s kýmkoliv, kdo je starší 65 let a není s vámi v manželském svazku, dotace bude úměrná nájemnému nebo zaplacení daní z majetku.

Dbejte, aby žádost byla vyplněna přesně!

Vyplnění žádosti věnujte patřičný čas; přesvědčte se, je-li vyplněna správně. Umožníte ministerstvu snadnější vyřízení a vystavení šeku.

Šeky budou rozeslány koncem září.

VÝJIMKY

Bydlíte-li v domově pro přestárlé (nursing home) nebo v podobném ústavu, nemáte nárok na úlevu daně majetkové, ledaže platíte plnou cenu za péči a ústav platí daně městské a školní.

Avšak, když se přestěhujete do domu vyňatého z placení domu neb do domu pro přestárlé (nursing home) a pod. v r. 1981, máte nárok na dotaci daně majetkové na základě výdajů za bydlení za dobu před přestěhováním.

Přestěhovali jste se do Ontaria během r. 1981, váš Property Tax Grant bude úměrný době pobytu v Ontariu.

SALES TAX GRANTS

(dotace daně obrátové)

Padesát dolarových šeků za úlevu z daně obrátové budou rozeslány automaticky všem pensistům Ontaria v září.

TELEFONICKÉ INFORMACE BEZPLATNĚ

V Torontu (Metro) volejte 965-8470

V oblasti kódu 807, žádejte operátora o Zenith 8-2000.

V ostatních oblastech volejte 1-800-268-7121

Ministry
of
Revenue

George Ashe
Minister
T.M. Russell
Deputy Minister

PŘÍSPĚVKY NA DANĚ V ONTARIU PRO PENSISTY

Dopis ministerské předsedkyně Margaret Thacherové

Dne 1. září došel Radě Svobodného Československa dopis z úřadu britské ministerské předsedkyně paní Thacherové s ujištěním, že služba BBC ve východoevropských jazycích nebude postížena úspornými opatřeními, které britská vláda plánuje v rámci zahraničního vysílání BBC.

Dne 1. září došel Radě Svobodného Československa dopis z úřadu britské ministerské předsedkyně paní Thacherové s ujištěním, že služba BBC ve východoevropských jazycích nebude postížena úspornými opatřeními, které britská vláda plánuje v rámci zahraničního vysílání BBC.

Dopis je odpovědí na krátké memorandum, zasláné ministerské předsedkyni Dr. Mojmírem Povolným, předsedou výkonného výboru RSC. V něm se připomíná, jak důležitou roli hrálo vysílání BBC pro posluchače v Československu během druhé světové války a vyslovuje se naděje, že toto vysílání bude pokračovat v nezmenšeném rozsahu, protože je důležitou spojkou mezi posluchači v Československu a svobodným světem v době, kdy komunistický režim kladl všemožné překážky svobodné výměně informací. Dr. Povolný

rovněž v dopise vyslovil vděk za pozitivní odpověď, kterou v tomto směru poslal úřad ministerské předsedkyně Dr. Rudolfa Václavíkoví, člena zastupitelstva RSC a Čs. poradního sboru v západní Evropě.

Sedmdesát let Dr. Jaroslava Pecháčka

Dne 4. září se dožil v plném zdraví sedmdesátiletý Dr. Jaroslav Pecháček, novinář, politický komentátor a naposled ředitel československé sekce Radia Svobodná Evropa. Narodil se v Dolní Dobručce u Ústí n. Orlicí. Práva vystudoval na Karlově universitě a již jako student byl činný kulturně i politicky. Byl spoluzakladatelem a předsedou Klubu lidových akademiků a členem předsednictva České ligy akademické. Za německé okupace byl vězněn v Terezíně a Německu. Po válce se stal

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel.: 364-1787

tajemníkem a šéfem kabinetu náměstka ministerského předsedy Mons. Šrámka a byl zvolen místopředsedou výk. výboru v českém křídle lidové strany za mládež. Byl též sekretářem okresní organizace lidové strany v Praze. Po únoru 1948 uprchl s manželkou za hranice přes Belgie do Spojených států. Stal se politickým redaktorem Radia Svobodná Evropa v New Yorku a později ředitelem československé sekce v Mnichově. Od roku 1975 žije na odpočinku v New Yorku, avšak v politické i

kulturní činnosti v čs. exilu neustal. V Mnichově spolu s Dr. Heidlerem založil odbočku československé akademie, zúčastňuje se různých symposií a píše politické a historické statě zejména do Hmnských Stád. Je předsedou new-yorské skupiny Společnosti pro vědy a umění a je členem výkonného výboru Rady svobodného Československa.

Přejeme mu, aby se v plné síle a zdraví dožil mnoha dalších let. (RSC)

PRODÁME planovou harmoniku, 2,5 oct. 48 basů. V dobrém stavu za \$300.00. Tel.: 533-4242.

FABLES for

1982

Vážení přátelé,

nová edice kalendáře Pavla Kantorka pro rok 1982 je dostupná čtenářům po \$6.- za výtisk (včetně poštovného). Kalendář je v Angličtině a může být vhodným dárkem pro přátele a známé po celém světě.

----- OBJEDNACÍ LÍSTEK -----

Objednávám ___ výtisk(y) kalendáře FABLES for 1982 a přikládám šek na \$ ____ (\$6 za výtisk)

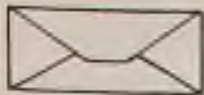
JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Zašlete na adresu: P.K. Productions,
321 Chaplin Cres., Suites 101-109,
Toronto, Canada M5P 1B2

Dopisy čtenářů

Zdůvodnění

Asi před 14-ti dny zvonila mi jedna známá česká paní. Poprosila mě o pomoc pro jednu naši krajanku, které prý umírá strýček a zanechává za sebou poslední vůli, ve které polovinu majetku dává své neteři - naší krajance - a druhou podle přání své zemřelé manželky zanechává opět jejím příbuzným, nějakým evangelickým farářům, - Američanům.

Paní neteři se to prý nelíbí a ráda by dostala všechno sama neboť se o strýčka stará a dům by se v tom případě musel prodat aby se majetek rozdělil. Protože šlo o naši krajanku vydala jsem se na zmíněnou adresu.

Paní mi nalila vína, který jí přivezl ze Slovenska pan otec. Já, - jednak jsem nikdy nepila a protože mi kdysi v nemocnici při bolestném lčení napíchali hodně morfia, dodnes alkohol nesnáším. Jsem v onom směru zvláštní stvoření. Dá se spíše říci, že alkohol na mě neúčinkuje. Jakmile množství dosáhne určité koncentrace které by mohla ovlivnit můj mozek, žaludek všechno vrací.

K mému překvapení paní nejvíce zajímalo jak jsem to udělala já, když jsem zde zdědila svůj dům! Vyptávala se na všechny detaily. Řekla jsem jí po pravdě, že má situace byla docela jiná, neboť má zemřelá přítelkyně mi připsala svůj majetek prostě proto, že tak chtěla učinit po více než 2 roky před svou smrtí neb jsem o ní pečovala v její poslední nemoci po čtyři léta.

S překvapením jsem pozorovala, že má krajanka, která si rovněž lízla vína, byla mou odpovědí nespokojená, - přímo nešťastná! Bylo naprosto zřejmé, že chtěla slyšet něco jiného. Ačkoliv mě nikdy dříve neviděla, svěčila se mi, že v ČSSR mnoho zkusila, asi prý tolik jako já.

Jen si to srovnajte lidičky!

Zatím co já s diplomem učitelky vaření jsem dělala služku v nemocniční kuchyni vláčela metrákové hrnce a chodila z kriminálu do kriminálu. Tato má "spolupřítelka" vlastnila pouze tři přepychová auta včetně Volhy a měla manžela vyšším důstojníkem "tajné služby".

Tím mi připomínala jednoho pana svědka v rehabilitačním řízení mě známé, který tvrdil, že nesloužil u STB ale jenom u vojenské kontrarozvědky což prý je zase něco jiného! Oni když utloukali vězně v Hradčanském domečku mlátili je peřinou namísto pendrekem! No, - ono slovo STB v roce 1968 nemělo dobrý zvuk! Kapku pošmoudchaný!

Ale vraťme se zpět do "city of San Francisco." Následujícího dne mě ona něžná neteř pana strýčka požádala, abych mu něco dala, ať už "zdochne, - pan strýček!" Ze mi zaplatí! A nabídla mi velkoryse 1000 dolárků.

Pak se mi svěčila s tím, že jí zdejší příslušníci určitého Amerického úřadu navštěvují byt a že to má u nich dobré! No což, hezká je ještě i dneska. Od dámy, která mě za ní poslala jsem uslyšela, že tato krasavice zde hlídala určité vyslanectví neb bydlela nedaleko. Proč už ne ustanovit kozle zahradníkem?

Pak chtěla, abych alespoň podepsala strýčkovým jménem nějaký ten šek! Který pan strýček sám nechce podepsat! A znovu, jak jen jsem to udělala, že mi babka připsala dům!

Dodatečně jsem zjistila, že před několika týdny pan strýček při léčení v nemocnici podepsal závět' přesně podle jejího přání, - ale "svěřila" se mi, že prý strýček podepsal vůli nevěda co podpisuje při čemž asistoval jistý český advokát.

Řekněte mi lidičky co tedy po mně vlastně chtěla? Jen tak mimochodem! Jestli se jí tohle provede, majetek půjde do Československa kde si stát vezme dobrou polovinu. A čirou náhodou strýčkem syna oné dámy je náš výtečný soudruh Bilak.

Také mi nabídla, že mě za odměnu pozve do lepší společnosti v luxusním podniku kam chodí než Inteligence." Ze by tam byl pro STB vstup zakázán?

A že bych se mohla ještě vdávat! (Je mi 61 let.)

Promiňte mi ohrobný výraz, ale je mi na blití!

Když si konečně s bolestí v srdci uvědomila, že proti vůli mé zemřelé babky se podniknout nic nedá, vynořily se na stole oprášené strýčkovy bible, paní a její otec jsou bez vyznání.

A byla jsem křesťanská napomínána že se musím smířit se svou soudružsky převychovanou rodinou v Československu o které jsem se v USA vůbec nikdy s nikým nebavila.

Musím prý odpustit!

Lidem, kteří proti mně svědčili v podvodném a prolhaném politickém procesu ve kterém mi přiklepli "pouhých" 14 let v r. 1960. Odkud věděla, že má rodina ještě žije je rovněž záhadou!

Musím odpustit, že se ke mně plných 30 let nehlásili!

Ze když jsem při těžké dřině v nejhorších zaměstnáních padala na nos, spílali mi nejponižujících jmen!

Ze pro mně v ČSSR neexistovalo hyliště! Ze jako 50-ti letá bába bez haléře jsem musela do špinavého lágru Recka a zaplat' Bobu i za to neb to byl únik z hrůzy a likvidace. Také zato, že jsem emigrovala do U.S.A. s 18-ti dolary s kapse poklonit se soše Svobody

Musím prý - křesťansky - odpustit! Věřím, - "miláčekové" moji, že byste potřebovali 130.000 dolarů. Víte, ale já jsem také potřebovala!

Potřebovala jsem po plných 30 let dýchat vzduch bez mříží a stinné likvidační bláznov. Bez sprostých nadávek a napadání po ulicích STB placenými pasáky Potřebovala jsem jeden jediný pokojíček bez mraků kouřových plynů a

St-báckých udavaček s uchem na dveřích kde jste mě mržali duševně i tělesně po 13 let!

Potřebovala jsem práci úměrnou svému od vás zničenému zdraví bez úlisného charakterového lnoje pohlavně úchylné udavačky, podvodnice pověšené na mých patách!

Potřebovala jsem právo na styk se svou rodinou kterou jste vy plných 30 let všemi prostředky švali proti mně (používám našich ct. výrazů).

A když už jste mě jako starou bábu z vlastní vyštvali, konečně jsem potřebovala, abyste po mně ještě i zde neházeli svým vlastním bahnem a nepsali prolhané a špinící dopisy o mně na úřady mé nové vlasti.

Konečně mám svou střechu nad hlavou, jak tomu říkáte "barák", ale i ten má dnes v San Franciscu slušnou cenu.

Tak teď se mám - přesně dle vašeho ctěného přání, - "svěřit" při Slovenském vinku přítelkyně s nějakým podvodným a smradlavým zločinem, který jsem nikdy nespáchala, abych bud'to přišla o vše co mám, - (nebo vašim zbožným přáním je najít mě někde "zdopovanou" na chodníku) a pakliže to není možné, aby přes mou vlastní krev vše co dnes mám přešlo do vašich čistých ručiček pro ničení země která mi konečně umožnila lidský život?

K tomu podotýkám, že přesně souběžně s touto událostí podnikl jinou akci - proti mému majetku bývalý zet' mé milé zemřelé, kterého ona sama nepouštěla ani přes prah a který nepřišel ani na pohřeb.

Vystudoval vojenskou akademii v Minsku v době vlády vraha a zloděje koní Džugašviliho čili Stalina a jeho pacholka vraha Berie, který spolu s další dámou z mátušky Moskvy mě zde minili zprovodit z tohoto světa.

Ale to vše je než pouhý detail! Svou vlastní manželku, - sestru mé zemřelé babky nechal umírat na rakovinu mozku na špinavé podlaze a odmítl dát jí i do postele.

Jsem křesťankou! Odpouštět a milovat své nepřátele i ty nejhorší je pro mně příkazem Toho, který odpouštěl Jidášovi až do samého konce ve kterém pohrdl Kristovým milosrdenstvím. Proto je v pekle, - nikoliv proto že zradil, ale za svou sebevraždu.

Nemám práva říci nenávidím člověka ani pokud jde o STB protože každý z těch vrahů má Božím danou nesmrtelnou duši a peklu se nic nevyrovná. Je věčné! Snažím se nenávidět než jejich zločinnost odpoutanou od člověka! Zlo jako takové, které je v nich tak příšerné, že i Božích příkazů té nejvyšší a nejčistší křesťanské lásky se snaží využít pro své temné - zločinné a lotrovské cíle k zničení nejen nás emigrantů, ale i svobody celého lidstva!

Věra Kristenová

OHLAS NA KNIHU ŠVEJKOVÉ NA CESTÁCH od Jiřího Peterky.

Milý pane kolego!

Po poněkud klikatém návratu z východní Afriky jsem našel ve stozích pošty, došlé během mé nepřítomnosti, i knihu od Vás. Jenom tak jsem do ní nakoukl, abych zjistil, o čem asi je - a přečetl jsem ji celou, ještě nežli jsem dootvíral zbývající korespondenci.

Vaše metoda konkrétních citátů z rozhovorů s krajany je úžasná a umožňuje poznat i procítit situaci v ČSSR a mentalitu tamních lidí daleko důkladněji a přesněji nežli sáhodlouhé popisné reportáže odborných žurnalistů. Opravdu jsem se poučil, protože s dočasnými výletníky z nynějšího protektorátu jsem už dlouhá léta nemluvil. V prvních dvou desetiletích po Vítězném únoru jsem sice také občas příležitostně pokoušel navázat konverzaci s cestujícími v pražském rychlíku, tehdy to byla ještě severní linka slovutného "Orient-expresu", ale oni vždycky chtěli napřed vědět, s kým mají tu čest. A když jsem se jim tedy poctivě představil, jali se prehat do dále s takovým úděsem, že se mi jich až zželelo. Takže jsem posléze podobných pokusů zanechal a neobnovil jsem je ani po srpnu, ač u pozdějších výletníků byla ochota besedovat s velezradci už patrně větší.

Občas, leč velmi zřídka, jsem se ještě setkával na některých vědeckých kongresech s ojedinelými delegáty z Československa, kteří byli ochotni spatřovat ve mně prosťvédce z Ameriky krajanského původu a rozmlouvat se mnou aspoň o odborných námětech. Jenže když jsme si pak s některým řekli "Tak na shledanou na příštím kongresu," dotýcný se na příštím kongresu už nikdy neobjevil. Byl-li na něm náhodou někdo jiný z Československa a já se ho zeptal, "Copak že nepřijel kolega profesor Ladislav Dlouhý-Chlupaty který tu byl posledně?", dostal jsem odpověď jako: "Jó, ten už není na univerzitě ani v Akademii věd, ten teď ze zdravotních důvodů skládá v Rokycanech uhlí nebo rozvážá šléřk okolo Pelhřimova." A tak jsem se s jeho nástupcem už raději ani moc nepouštěl do řeči, abych se i o něm příště nedozvěděl, že třeba rozhání mlhy na blatech, aby lépe viděl na kopání rašeliny. Ale nebylo to nic platné, s nikým z ČSSR jsem se nesetkal podruhé.

Naprotitomu s jedním Polákem, byť i ateistickým

SPOLEČENSKÝ KLUB OSADY SV. VÁCLAVA V TORONTÉ
vás srdečně zve na

SVATOVÁCLAVSKÉ POSVÍCENÍ

V sobotu 3. října 1981.

Začátek v 8:00 hod. večer.

Společenský úbor. * Hudba p. Josefa Musila.

Vstupné \$ 6.00 (studenti na legitimaci \$ 5.00).

Večeře: husa s pekáče, vepř z trouby. * Buffet a občerstvení.

* * *

Příští zábava - Sylvestrovská.

marxistou, se vídám pravidelně skoro každý rok na nějakém kongresu a skoro-spřátelili jsme se natolik, že mi začal otiskovat mé referáty ve čtvrtletníku polské Akademie věd. Měl z toho sice pak malér, na čas ho vyhodili z redakce a jeden rok nepřijel, ale potom ho zase vzali zpátky a on opět jezdí. Ale to je Polsko. S ostatními Východoevropany, včetně Rusů, je to jako s našinci. Obyčejně nemají na sjezdu nikoho, a když přece jenom někdo přijede, je to naposledy. Možná že v jiných vědních oborech je to jiné, ale to mi není nic platné. ProtoVaše kniha značně rozšířila můj rozhled a přivedla jej, jak se říká lidově, up-todate. . . . Váš R.K.J. St. Louis, Mo.

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET, W., TORONTO, ONT.

Návštěvy příbuzných z Československa

a cestování kamkoliv na světě

vám vybavíme k vaší spokojenosti

Volejte nebo píše:
(416) 921-8945
921-3721

Dana Nohavica
Manager

To: TORONTO SUN

Remarks of One Canadian Citizen And Your Reader

Canada has a national debt of 80 billion dollars, but we never hear to whom we owe that money. This year's deficit is expected to amount to 1.3 billion dollars and the interest to another 8 billion. It means then that our debt will be over 100 billion dollars towards the end of the year 1981. How can there exist in a country so rich in resources a government so irresponsible? And already does the gentleman from Cape Breton threaten to raise our taxes. There is an old saying which tells us that the fish smells at the head first. Fellow citizens, let us help at least those members of parliament who voted against the robbery, before our Prime Minister gives away all that Canadians gained through hard work, be his generosity lavished on Afrika or elsewhere. Or could he be buying with our money Mr. Waldheim's job? Let us raise our voices and demand an end to the nonsensical negotiations between the federal government and that of Alberta, is not Alberta a part of Canada too? Why do we send billions of dollars to the Arab states and Venezuela, or do the orders for such behaviour come from there, because it is to whom we owe some of the money.

Another insight into our economy can come through watching commercials on the television programmes coming from Buffalo. A supermarket "Bell" advertises these days as follows: eggs - 49 cents, extra large 55 cents. Here in Toronto \$1.20 to \$1.50. A roasting chicken in Buffalo costs 59 cents a pound and we are faced with a price tag of 80 cents to \$1.39 a pound. And so on and on. How can our government ever control or even stop inflation, did a robber ever pursue another robber?

E. Syptak.

At' cestujete kamkoli, obraťte se s důvěrou na nás. Opatříme vám lodní lístky nebo letenku za normální cenu

ALEX A. KELEN LIMITED

Použijte našich služeb při cestování do staré vlasti. Krajanské veřejnosti sloužíme od roku 1925

Bezeclní balíčky do celé Evropy.

1467 MANSFIELD ST. MONTREAL 2, QUE.
TELEFON: 842-9548

České země před vystoupením Přemyslovců

Pokračování z minulého čísla.

Tiberius obává se, že Marobud využije povstání v Panonii k přímému útoku do římského území. rozhodl se akci zastavit a vyjednávat s Marobudem.

Text mírové smlouvy, která byla mezi oběma stranami uzavřena, se nedochoval, ale víme, že Marobud byl uznán jako suverenní král, že se stal přítelem římského lidu a obě strany se zavázaly zachovat neutralitu v případné válce, kterou by jedna nebo druhá strana vedla, a k vzájemnému respektování svých území.

Někteří historikové, zvláště němečtí, se pozastavovali nad tím, proč Marobud nevyužil panonského povstání, postavil se v čelo všech germánských kmenů a nestal se Liberator Germanie. Je zcela možné, že Marobud sám si zahrával s touto lákavou myšlenkou, ale nakonec pak zvítězila rozumná úvaha a znalost římské moci. Marobud si byl zřejmě vědom toho, že Římané po počátečních možných prohrách by nakonec nasadili všechny své síly a že konečné vítězství by patřilo jim. Proto raději nevyužil této situace pro něho tak výhodné a přistoupil na Tiberiovu nabídku vyjednávání.

Marobud přísně zachovával podmínky mírové smlouvy a to i za cenu stráty své prestiže mezi germánskými kmeny, které ho podezíraly z nedostatku odvahy. Positivním důkazem jeho loyality bylo povstání v r. 7 po Kr. germánských kmenů proti Římanům vedené náčelníkem Cherusků Arminiem, které se rychle rozšířilo po celé Germanii, zvláště mezi kmeny vydrážděné nestoudným způsobem římským legátem Varrem, který byl s jeho třemi legiemi zaskočen Arminiem v r. 9 po Kr. v Teutonském lese, na hlavu poražen a všechny tři legie do jednoho muže pobity.

Zpráva o zničující porážce Varrově vyvolala v Římě paniku. Tato skutečnost hodlal Arminius využít a přenést válku na levý břeh Rýna do římského území. Situace však nebyla tak růžová jak si Arminius namýšlel, protože pět dní před zprávou o Varrově porážce bylo skončeno povstání v Panonii a jím vázané legie byly opět volné pro boj proti Germánům. Toho si byl dobře vědom Marobud a proto odmítl Arminiovu žádost o společnou vojenskou akci proti Římanům. Na druhé straně, Marobud odmítl i římskou žádost o pomoc s podotknutím na znění mírové smlouvy o zachování neutrality ve válečném konfliktu jedné nebo druhé strany.

Marobudovo odmítnutí pobouřilo Tiberia, který od přítele římského lidu očekával mnohem více než pouhou neutralitu. Marobud svým neutrálním postojem ve válečném konfliktu Arminia s Římany neuspokojil žádnou stranu a dostal se do velmi svízelného postavení, a tak se stalo, že nakonec obě sváříci se strany se obrátily proti Marobudovi.

Tiberius, který byl velmi schopným politikem, využil této nové situace k tomu, aby postupně zlikvidoval jak Arminia tak i Marobuda. Po zveřejnění Augustově závěti, ve které Augustus doporučuje svým nástupcům nerozšiřovat římské území za hranice již stanovené Ceasarem, odvolal v r. 16 Germanica, věda, že dříve nebo později oba germánské kohouti se dostanou do sebe a že pro Římany bude účelnější spokojit se s úlohou pozorovatele a podněcovat obě strany proti sobě až do jejich vzájemného zničení.

Závěrečnému utkání obou soupeřů předcházelá válka slov. Arminius obviňoval Marobuda ze zrady na společné germánské věci, ze zbabělosti a kolaboraci s císařem. Naproti tomu Marobud zlehčoval Arminiovo vítězství nad třemi římskými legiemi vedenými pouhým administrativním úředníkem ve válce nezkušeným. Dále tvrdil, že situace není tak růžová jak se Arminius domýšlí a že nepochybuje o tom, že Římané zmobilizují všechny své síly a svou větší zkušeností a lepší disciplínou svých vojsk nakonec zvítězí.

Ke konečnému utkání obou stran došlo v r. 17 po Kr. někde severně od čes. hranic. Dle očitých svědků obě pravá křídla zvítězila, ale k úplnému rozhodnutí nedošlo. Marobud dle římské strategie ustoupil do výhodnějších pozic na nějakém návrší, ale

poněvadž však ihned nato nazaútočil, nýbrž místo útoku zaujal vyčkávací postavení, někteří náčelníci si to vysvětlili tak, že Marobud doznává svou porážku. Tím samozřejmě Marobudova prestiž vojenská utrpěla a některé kmeny přešly k Arminiovi.

Marobud ve svých nesnázích se obrátil k Římanům s žádostí o pomoc, ale Tiberius sdělil jeho posílům, že k tomu nemá žádného práva, poněvadž před tím odmítl římskou žádost o pomoc a nezachoval se jak se na přítele římského lidu sluší. Tiberius vyslal svého syna Drusa, aby uzavřel mír mezi oběma stranami a zároveň mu dal tajné instrukce, aby i nadále podněcoval oba soky proti sobě v zájmu římské politiky. Drusus svůj úkol splnil nadmíru dobře. Podařilo se mu získat markomanského šlechtice Katvaldu, který s římskými penězi a gotskou

sousedství během doby rozplynula Marobudova snaha o kulturní a civilizační sblížení s Římem, na druhé straně kontinentu jiný germánský kmen, Gothové, na pobřeží Černého moře čerpají kulturní poznatky z pozdněhelenistické kultury. Jejich zásluhou nastává podivuhodný zpěný proud nových podnětů na západ do jejich původní a k ostatním germánským kmenům.

Poměrný klid, který trval na Dunaji až do poloviny třetího století, poskytl dostatečný čas k rozšíření těchto kulturních hodnot. Osobitost germánského duchovního života se mění. Dochází tu k návratu k starým tradicím tváří tvář k římské kulturní tradici a civilizaci. Probuzení a postupné uplatnění vlastní osobitosti kmenové proti římské individualitě vede ke kmenové diferenciaci.

Současně v téže době dochází v římském

pomocí se zmocnil Marobudova hlavního sídla, někde v Čechách, donutil Marobuda odejít ze země a uchýlit se na římské území. Odtud začal vyjednávat s Tiberiem. Tiberius, aby Marobuda oddělil od jeho četné družiny, vylákal ho k jednání do Říma, se s příslibem, že v případě neúspěšného jednání může se vrátit zpět do Čech. Ovšem Marobud se již nikdy do své země nevrátil a po osmnáctiletém vyhnanství ztráveném v knížecím přepychu, kterým ho jeho vězňatelé obklopili, zemřel v Raveně. Jeho nástupce Katvaldu za tři roky stihl týž osud. Smrtí Marobudovou skončil první pokus vybudovat ve středoevropském prostoru velkou politickou moc spojující české země s jejich sousedy.

Politicko-organizační talent Marobudův nalezl pro své podněty vhodnou půdu, i když na konec se zklamal v tom, že v bezpečí Hercynského lesa nalezne prostředí nedostupné římské moci. Sice se mu podařilo soustředit velké kmenové společenství v pevný administrativní celek, velkého politického významu, ale byly tu bohužel skutečnosti, které si Marobud ve svém úsilí neuvědomoval a také uvědomit nemohl. Jednou z těchto skutečností byl nejednotný poměr různých germánských kmenů k římské říši. Zatímco kmeny žijící v bezprostředním sousedství římského světa měly k němu kladný poměr, kmeny vzdálené limes romanus byly ve svém vztahu k Římu nesmlouvavě nepřátelské. Kmenové skupiny patřící k hornímu Podunají tvoří první skupinu, zatímco kmeny svobodné Germanie, vedené Ariovistem a později Arminiem tvoří skupinu druhou.

Marobud představuje tu vyrovnávací prvek mezi oběma stranami dle staré galské tradice. Protiklad obou pólů byl však větší než Marobud předpokládal, takže jeho stanovisko zaměřené k vybudování samostatného imperia nemohlo obstát a Marobud se stal obětí obou protichůdných směrů a vyrovnávací myšlenku nebyl schopen dovést k touženému cíli.

Války po jeho smrti, t. zv. Markomanské války, jsou vyvrcholením tohoto výše uvedeného konfliktu. Zatímco se u nás i v našem

imperiu k hlubokým změnám a ty síly, které kdysi vedly k jedinečnému římskému postavení ve světě ochabují a nejsou sto udržet v jednotě mosaikovou tříšť nejrůznějších krajin, duchovních a etnických skutečností. Vpád Hunů a jimi vyvolaný pohyb kmenů na západ, hlavně Gothů, neklid v říši samé a za jejími hranicemi vytvářejí konfuzeční situaci, která nutně musela vést k nevyhnutelnému pádu. V r. 395 umírá císař Theodosius a hned vzápětí na to se začíná drobit dunajská hradba.

Doba stěhování národů v tomto období je jedním z nejsložitějších jevů v historii vůbec. Helenský kulturní odkaz, podíl blízkého i dalekého východu, římský vliv, oživení starých tradic, tvořivé síly jednotlivých kmenů, jejich pohyby na nevýslovně dlouhých trasách vykonaných v neuvěřitelně rychlých časových úsecích, které jsou nám dnes zcela nepochopitelné, se tu střídají a kříží navzájem s různou intenzitou jak v čase tak i prostoru a vytváří tak etnicko kulturní mosaiku, kterou teprve následující století dovedou stmelit.

Konečné stmelení tu pokračuje pozvolna a zdá se že je tu jistý řád v tomto chaosu a celý ten koloběh se šíří kolem dvou souřadnic. Jedné vedoucí od severu k jihu a druhé od východu na západ. Nad první z nich je tradice pravěké Evropy, pod ní pak klasická kultura středozemí.

Je to konec jednoho a zrození druhého dějinného období v němž se síla zcela protikladných pólů zcela vyrovnává a stává se tak vzpružinou dalšího kulturně duchovního vývoje ve znamení jednotící myšlenky křesťanství.

Bylo-li do nedávna středisko všeho dění ve střední Evropě na dunajské tepně, posunuje se nyní toto na obvod evropského kontinentu a tím postupně zhasíná též světlo historických zpráv a nad starým Hercynským lesem, do kterého začíná pronikat nový prvek, slovanské kmeny, se opět rozprostírá šero. Nástup slovanských kmenů probíhá bez účasti soudobých historiků.

České země jsou nejstarší částí hmoty evropského kontinentu. Jejich postavení uprostřed Evropy, přímo v průsečíku jeho

souřadnic a v bezprostřední blízkosti životodárné dunajské tepny jim dodává zvláštní důležitost. Není události v průběhu evropských dějin, která by se jich přímo nebo nepřímo nedotkla a na kterou by citlivě nereagovaly.

Z této střední polohy v Evropě můžeme vyvodit zákon, který určuje postavení a osudy českých zemí udržující je v jednotné linii v níž se střídají období duchovně podnětná a průbojná s obdobími duchovně sterilními a úpadkovými.

První zprávy o Slovanech na Moravě máme z archeologických nálezů, které do svědčují jejich přítomnost v zemi již v druhé polovině V. století.

Slovanská pravlast z které Slované přišli, byla severně od Karpat, zhruba na území mezi Vislou a Dněprem. Tam řecký historik Herodot, uvádí v V. století před Kristem v době skytského panství v severním Přičernomoří, praslovanské Neury. K emigraci těchto do střední Evropy dochází v době kdy proti sobě stojí dva světy; na jedné straně římské imperium a na druhé straně germánské kmeny, které ze svých sídel v severním Německu a jižní Skandinávii se dostávají během druhého a prvního století na Rýn k Dunaji.

Je velmi pravděpodobné, že již v druhém a třetím století část Slovanů byla na Moravě vedle Germánů. Řecký historik Prokopios, zaznamenal přesun Herulů kolem r. 512, kteří ze svých sídel v Panonii se vraceli do své původní domoviny k Varsium na dolním Labi. Jejich cesta vedla buď Povážím a pak dále Moravskou bránou anebo od Děvinské brány přímo Pomoravím, kde procházeli územím obydleným Slovy. Dalším svědkem je gotský historik Jordanis, který uvádí k roku 551, že po levé straně Hor (rozuměj Karpat) k severu počínaje od pramenů Visly, sídlí na nesmírných prostranstvích lidnaté kmeny Vanetů, kteří jakkoli mají různá jména podle rodů a krajů, přece se nazývají Sclaveni a Antové.

Bouřlivé období stěhování národů uvedlo na politické jeviště střední Evropy masy historických Slovanů, kteří během pátého a šestého století, kteří jako okupační vrstva vedle germánských kmenů museli nést všechny důsledky, které z těchto chaotických poměrů vyplývaly. Po dochodu Langobardů v polovině VI. století objevilo se tu pro ně nové nebezpečí Avarů, kteří po r. 560 pronikli od Černého moře do Panonie a stali se tak bezprostředními sousedy slovanských kmenů již usazených na jižní Moravě, Západním Slovensku a Rakousku. Tyto kmeny se dostaly do avarského područí, ze kterého se snažili dlouho marně dostat, až se jim dostalo výdatné pomoci v osobě franského kupce Sába, který v r. 623-4 přišel s početnou družinou za účelem obchodu do jejich země. Samy je první historickou osobou v našich dějinách zaznamenanou v písemných pramenech. Autor tzv. kroniky Fredegarovy, který v ní zachytil události v západofranské říši v letech 548-642-3 a který psal svou kroniku bezprostředně po Sámově smrti v šedesátých letech sedmého století byl Sámovým současníkem.

Ve čtvrté knize své kroniky uvádí že ve čtyřicátém roce Clootarova panování t.j. v r. 623-4 přišel k Slovanům člověk jménem Samo národností Frank ze senonského kraje s větším počtem kupců, aby provozoval obchod. Ti právě vedli válku s Avary. Samo se svou družinou se k nim připojil a byl jim v boji tak prospěšný jak dobrou radou, tak svou statečností, že si ho zvolili králem. Samo pak kraloval šťastně 35 let, zvítězil vždy nad Avary a ze svých 12 manželek z rodu Venerů měl 22 synů a 15 dcer.

Na jiném místě kroniky uvádí k rokem 631 a 632 další události týkající se Sába. Toho roku pobili Slované v Sámově království franského kupce a oloupili je. I vyslal král Dagobert k Sámovi svého vyslance Sicharia, aby vyjednal spravedlivou náhradu za zabitě a oloupené kupce. Fredegar jeho hlavním informátorem tu byl pravděpodobně Sicharius sám, líčí průběh jednání mezi Samem a Sichariem následujícím způsobem.

Pokračování na str. 8

České země před vystoupením Přemyslovců

Pokračování ze str. 7

Samo Sicharia vůbec nechtěl přijmout. Tento použiv lsi přestrojil se za Slovana a takto dostal se před Sámou. Sámou "jak je v povaze pohanství a pýchy nešlechterných, nic z toho čeho se jeho lidé dopustili nenapravit, než toliko chtěl stanovit zásady, podle nichž by v těchto a jiných sporech, které mezi stranami povstaly, byla navzájem konána spravedlnost. Pošetilý Sicharius nechávil se srovnat hněvem opouští pole diplomatické zdvořilosti a pronáší slova a hrozby k Sámovi která neměl už zena. v tom smyslu, že Sámou a lid jeho království jsou Dagobertovi povinni poddanstvím. Na to Sámou klidně a věcně odpovídá, že "i země, kterou mám je Dagobertova i my jsme jeho. jen když bude jeho vůli zachovávat s námi v přátelství." Sicharius ve vystupňovaném rozčilení mu odpovídá, že "není možno, aby křesťané a sluhové boží mohli uzavřít přátelství se psy." Sámou opět neztrácejí klid mu odpovídá, "Jste-li vy boží sluhové a my boží psi, je nám dovoleno, když vy ustavičně proti němu samému jednáte, trhatí Vás kousáním." "I byl vyhozen Sicharius z dohledu Sámova" zakončuje svůj záznam diplomatického jednání před 1300 lety Fredegar.

Sicharius sdělil výsledky svého diplomatického posláni Dagobertovi, který pohněván Sámovým jednáním "vzal k líci kvér" jak píše náš básník Vítěslav Nezval a vytáhl s třemi vojsky ztratit vzpurného Sámou. Daleko se však nedostal. Jeho vojska byla zastavena u hradiště Wogastiburk a po třídenní bitvě poražena od Slovanů.

To je vše co o Sámovi víme. Žádný jiný záznam nebyl objeven. To co Fredegar ve své kronice uvádí musí nevyhnutelně vyvolat v historikovi následující otázku.

Kdo byl Fredegar a do jaké míry mohou být jeho zprávy věrohodné? Je identita Sámovy osoby věrná anebo je tu možný i jiný výklad? Ke kterým Slovanům Sámou přišel?

Kde leží hrad Wogastiburk a je-li tu nějaká souvislost se sámovým hlavním sídlem?

Jaký byl rozsah jeho království a jaká byla jeho vnitřní správa? Co následovalo po Sámově smrti?

Na všechny tyto otázky Fredegarovy je nám známo jen málo. Fredegar byl pravděpodobně nějaký úředník z okruhu Sámovy vlády, který své zprávy čerpal přímo od svých současníků. Střížili-

vost jeho údajů svědčí pro jeho věrohodnost.

Jsou dvě teorie o původu Sámou, slovanská a franská. Fredegar sám označuje Sámou za Franka ze Senonského kraje. Fredegar si to pravděpodobně poněkud zjednodušil. Senonský kraj na řece Yvonn jižně od Paříže, byl sice pod franskou správou, ale obyvatelé byli romanizovaní Keltové. Tedy Sámou byl pravděpodobně romanizovaný Kelt. Druhá teorie slovanská se opírá o Conversio Bagarium et Caranturum z r. 835-871, která své údaje bere z poněkud starší Gesta Dagoberti regis, které uvádí, že Sámou byl Slovan a vládl v dnešních Korutanech. Obě kroniky vznikly mnoho let po smrti Sámově, jejich prameny neznáme, a proto jejich věrohodnost je malá. Zastánci této teorie se opírají především o Fredegarův údaj, že Sámou byl pohan a že senonský kraj v této době již byl křesťanský.

Kde skutečně bylo hradiště Wogastiburk je stále ještě předmětem dohadů. Starší historická škola hledala jeho lokalizaci v Čechách u osady Kadaně u Úhoště. V poslední době se soudí, že toto hradiště bylo v Horních Francích v sousedství Staffelssteinu, který leží na staré cestě vedoucí od Rýna údolím Mohanu a Ohře do Čech a tudy muselo Dagobertovo vojsko procházet a zde sídlily slovanské kmeny které jeho postup zastavily. Bylo to také pohraniční území fransko-slovanské.

Wogastiburk byl též považován za hlavní sídlo Sámovy. Tomu však nic nenavědčuje. Naopak ze skutečnosti, že u Fredegara není nikde zmínka, že by se Sámou zúčastnil boje u Wogastiburku, se soudí, že jeho sídlo muselo být někde na jižní Moravě, neboť tu máme zprávy o jeho tažení přímo proti Avarům, kteří sídlili v Panonii.

Sámova říše byla mocným politickým útvarem, který v sobě zahrnoval slovanské kmeny od Alp až do severního úvodí labského, kde vévoda srbského kmene Drevan, přijal rovněž Sámovu svrchovanost. O jeho vnitřní správě nemáme žádné zprávy. Zdá se, že tu šlo o slovanské kmenové společenství založené na úmluvě jednotlivých náčelníků které autorita Sámova držela poromadě. Smyslem tohoto společenství bylo chránit obchodní cesty a zabezpečit vnitřní svobodu zúčastněných kmenů před nájezdy Avarů a před franskou říší. Existence tohoto společenství byla umožněna tím, že obě

politická ohniště - franská říše a Avari byla oslabena vnitřními spory.

Co následovalo po Sámově smrti, který zemřel asi v r. 658-9 nevíme, protože se nezachovaly žádné zápisy až do sklonku VIII. století. Všeobecně se soudí, poněvadž zde nejsou žádné zprávy, že jeho říše se po jeho smrti rozpadla, což se ovšem nemuselo stát. Zdá se však být více pravděpodobným, že její ohnisko t.j. na jižní Moravě se udrželo a dále fungovalo jako nějaké menší společenství, z kterého se později vyvinula Velká Morava. Josef Pekář ve své učebnici pro sedmou a osmou třídu středních škol uvádí, že "Krátká historie říše Sámovy je takřka předobrazem osudu Slovanstva v našich zemích. Vklíněny mezi dobyvatelé mongolské na východě a dobyvatelé germánské na západě, musí od samého počátku na dvě fronty hájit své svobody." Hlavním cílem všech potomních generací bylo hledat cestu jak z tohoto vklínění uniknout. Jedinou správnou cestou tu bylo spojit se se svými nejbližšími sousedy podobně ohroženými.

Nejstarší dějiny Moravanů s jejichž jménem se poprvé setkáváme r. 822 na sněmu Frankfurtském jsou ve znamení srážky řecko-slovanského východu s germánsko-slovanským západem. V této srážce jde nejen o vliv politický, ale má i svou stránku kulturní, jazykovou a náboženskou.

Starou Moravou rozumíme největší část dnešní Moravy, Dolní Rakousko a Slovensko. Prvním nám známým knížetem je Mojmir zakladatel Mojmirovské dynastie. Jeho nástupcem se stal Rostislav, který však byl zbaven vlády Svatoplukem. Svatopluk byl silnou osobností, který dokázal rozšířit své panství daleko do svého sousedství. Podrobil si slovanské kmeny v Čechách, část slovanských kmenů v Polsku na Visle a ovládl i částečně Panonii. Jeho chytré vedená politika dovedla dobře využít slabosti franské říše ve svůj prospěch z jejichž nezávislosti se postupně zcela vymani. Svatopluk sjednal s říší modus vivendi, pojistiv si předcházejícími vítězstvími vnitřní volnost. O vnitřní organizaci jeho říše nám nepodávají žádné přesné zprávy ani archeologické vykopávky ani písemné zprávy. Zdá se dle vysoké úrovně kulturní a ekonomické, že tu šlo o útvar daleko přísněji zcentralizovaný než tomu bylo u Sámovy říše.

O charakteru a schopnostech Svatoplu-

kových se jeho současníci vyjadřovali rozdílně. Annaly Fuldské ho označují za mozek plný lsi a drzostí, schránku vši věrolomnosti žiznici po lidské krvi a znepokojující veškeré krajiny. Naproti tomu však kronikář Regino ho považuje za nad jiné moudrým a vynikajícím svým rozumem. Obě charakteristiky jsou zřejmě pravdivé. Svatopluk bezesporu náleží k oněm osobnostem v historii, které vzbuzují obdiv. Pozorujeme-li jeho obezřetný politický postup, jeho smělé cíle, rychlé chápání okamžitých změn, pohotovost s jakou se dovedl rychle vyspořádat se všemi překážkami, cílovědomé sledování vlastních cílů, realitu ve vyjednávání, schopnost se podrobit vyžadovala-li to okamžitá situace, ale naproti tomu ukázat svou sílu byly-li podmínky vhodné, nemůžeme neuznat jeho politické schopnosti.

Svatopluk rozdělil svou říši tak, že nejstaršímu Mojmiru II. měla zůstat svrchovanost na celou říši, ostatní se museli spokojit úděly. Mojmir sice zdědil mnoho ze státnických schopností svého otce, ale úkoly které musel řešit byly nad jeho sílu a schopnosti. Smrti Svatoplukovy využily některé kmeny, zejména v Čechách, aby se odtrhly. Jeho mladší bratr Svatopluk nespokojen se svým údělem vzbouřil se proti bratrově nadvládě a když k tomu přidáme neustálé útoky se strany bavorského Arnulfa a nového činitele, který ke konci století přišel do střední Evropy a usazuje se v bezprostřední blízkosti Velké Moravy v Panonii totiž kočovné Maďary, kteří na svých hubených kobylkách neustále znepokojovali jižní hranice Mojmirovy říše, vidíme, že Mojmir musel čelit mnoha problémům jejichž vyřešení bylo nad jeho síly. Po celou řadu let Mojmir odrazil útoky jak Maďarů tak i Arnulfa až nakonec jim podlehl. Všeobecně se uvádí, že Velká Morava zanikla smrtí Mojmira v bitvě u Bratislavy 5. července 907. Historik Novotný V. si však všiml, že žádný ze současníků nenahluví o nějaké účasti Moravanů v této bitvě. Z toho usuzuje, že k pádu muselo dojít dříve, pravděpodobně již v roce 906.

Velká Morava se svým pokročilým politickým zřízením svou vysokou kulturou a ekonomikou, pokročilým křesťanstvím je úvodní kapitolou do potomních dějin českých zemí a to jak politických tak kulturně ekonomických a náboženských.

Skvělé vystoupení Krškových a Kohouta

V sobotu 29. srpna sešli se členové Svazu Čs. Sportovců v zahraničí v Tiffany podniku v Elyria, aby vzpomněli "šedesátku" svého předsedy Karla Fišera a "Pětapadesátku" Luboše Hromádky, který stál u kolébky Svazu.

Populární harmonikářka Vlastička Kršková se svým manželem Jendou z Chicaga vnesl radost a veselí a pevně věříme, že ve svém krásném posláni budou ještě dlouhá léta pokračovat.

Oblíbený pražský herec Jára Kohout z New Yorku předvedl humorným způsobem povídky o Karlovi a Lubošovi, které sklídilo zasloužený úspěch.

Náš clevelandský básník Přemek Kocian nezůstal pozadu se svými verši a pobavil přítomné. Překvapením byl Ludvík Rychtera, který vtipem a díkem Karlovi vzpomněl, že to byl on, který v těžké době nemoci si vzal k sobě čestného předsedu Svazu Josefa Malečka a, že se svojí paní a sestrou doktorkou Janou pomohli Malečkovi za čtyři měsíce ho dostat z nejhoršího -- proto mu dnes patří náš dík! O Lubošovi řekl, že to je nadaný divadelník a konferenciér, který se svojí milou manželkou Jarmilou pomáhá divadlu "Včelka" a Czech Guildu -- lidem trpící rakovinou.

Program řídil tajemník Svazu Zdeněk Pražák - za omluveného místopředsedu Vládu Zikána z Baltimore - a jmenem Svazu předal mamince Karla kytič červenobílých modrých karafiátů a představitel sestru Karla Milenu, která přijela z Floridy. Dřívholetý přítel Karla- známý obětavý sokolský přítel Láďa Voris učinil krátký pozdrav. Poklápěl se k tomu Štěpánek, který pro Svaz sáhne často do své kapsy - učinil to i tentokrát, a spolu s Tondou Ošlejskem pomohli hradit režii večera. Karel se opět vyznamenal jako šef kuchař. Připravil skvělé jídlo a občerstvení.

Karlovi sportovní přátelé v čele s Ajou Vrzáňovou-Šteindlerovou, Ludkem Janským z New Yorku a Vávrou Ryšavým z Washingtonu zaslali mu pozdravy a přání k šedesátce. Také z domova zavítalo přání. Franta Pláničká-jeden z nejlepších a

nejznámějších sportovců--poslal z Prahy našim oslavencům spartánské a slavistické vlajky. Tisková služba Svazu ZP

Ze Svazu Čs. Svobodných Sportovců v zahraničí

Připravuje se filmový námět o perzekuci, kterou provedli komunisté na Čs. hokejisty v padesátých letech. Svazu zaslala dopis k námětu dcera jednoho z pohřešovaných! "Pamatuji si když se to stalo s tatínkem tak hned nasadili tajný z policie. Hlíдали nás ve dne a v noci. Všechny dopisy byly otevřené a zkontrolovány. Maminka chtěla jít do práce, protože jsme neměli žádné peníze, tatínkovou pojistku nám nechťeli vyplatit, měla přijít z Paříže stejně, ale obvinili matku, že otec utlekl a trvalo skoro dva roky než jí dali práci a to utírat prach v kanceláři. Ponižili a potupili ji moc. Museli jsme prodat motocykl a všechny tatínkovy věci, abychom mohli existovat ještě, že nám pomohla naše teta, otec sestra. Ta nám posílala ovoce, vždycky naplela a zároveň jelikož byla švadlena s povolání mě šila veškeré oblečení. Ve škole jsem jednou dostala facku od ředitele, byl to veliký komunist a řval na mě, že jsem dcera zrádce a utečence. Po třech letech maminka byla donucena prohlásit otec za mrtvého, abychom dostali nějakou pojistku. Jenomže mezitím přišla ména peněz a tak z částky kterou jsme měli dostat původně, jsme pouze dostali jednu čtvrtinu což moc nebylo, neb jsme měli dluhy, které se museli zaplatit. Pochopitelně maminku vyslyšeli dost a tahali ji po všech možných úřadech. Šlo to se mnou dosti dlouho, abych se udržela ve škole politicky, musela jsem se zapsat do Pionýru a potom později do Svazu Mládeže. Nosila jsem ten rudý šátek okolo krku i když jsem to nenáviděla. Maminka stále říkala, 'prosím Tě je to jenom k Tvému dobru tak buď sticha.' To víte byly to těžké chvíle a člověk na to chtěl zapomenout co nejdříve. Mileráda Vám přístě sdělím více ať pravdu ví všichni-vítám myšlenku, že to bude zfilmované. Děkuji Vám."

Rovněž my děkujeme a těšíme se na další spolupráci.

Z.P.

Sokolové v zahraničí zdraví Pepu Malečka

Starosta Ústředí Československého Sokolstva v zahraničí, br. Jan Waldauf odeslal následující blahopřejní dopis čestnému předsedovi Svazu Čs. sportovců v zahraničí Josefu Malečkovi:

"Jménem všeho Sokolského bratrstva sdruženého v našem Ústředí přeji Vám k Vaším vzácným 78 narozeninám ještě do mnoha dalších let

hodně zdraví, radosti a dobré životní pohody.

Radě generací našeho národa byl jste a zůstáváte i nadále vzorem vynikajícího a všestranného sportovce, jakož i upřímného vlastence a tón i vzácným zosobněním sportovního i sokolského hesla "v zdravém těle - zdravý duch". Zůstaňte nám všem ještě hodně dlouho zdraví!

naše hlasy

Publishing & Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD
Editor in Chief:
Šéf redaktor: MILO KOMÍNEK
Address:
Adresa: 2098 Dundas Street west, Toronto, Ont.
Canada M6R 1W9
Telephone: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNE:
Kanada \$9.00, U.S.A. \$ 10.00, všechny zamořské státy
lodní poštou \$ 12.00.
Leteckoupoštou: U.S.A. \$ 13.00, všechny zamořské
státy \$ 18.00.